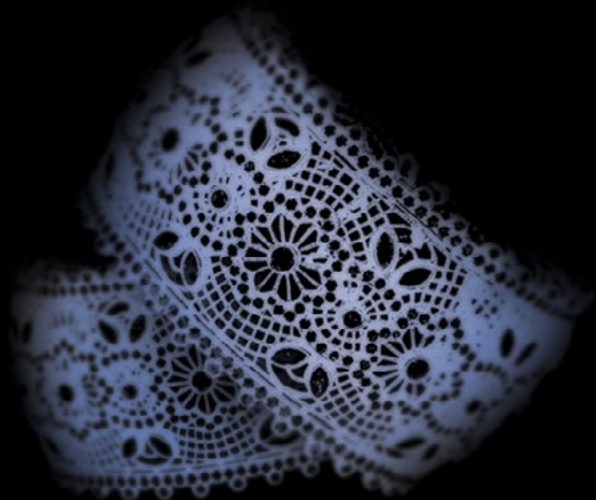

Jodi Ellen Malpasová

ZPOVĚĎ

THIS MAN TRILOGIE

#1 New York Times bestseller

Zpověď

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jodi Ellen Malpasová
Zpověď – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Jodi Ellen Malpasová

ZPOVĚĎ

THIS MAN TRILOGIE

#1 New York Times bestseller

Jodi Ellen Malpasová
ZPOVĚĎ

Pro mé chlapce

1

Mám nervy nadranc. Netuším proč, vím, že dělám správnou věc, ale stejně jsem jako pitomý uzlíček nervů. Jsem tu sama; dnes moje první a pravděpodobně i poslední zřídka věc tichá plná zamyšlení. Na tenhle kousíček ukradeného času jsem čekala. Potřebuju ho jenom pro sebe, potřebuju vstřebať tu radikální změnu, kterou podstupuju. Uvědomuju si, že takové okamžiky budou od tohoto dne nejspíš vzácností.

Od mého svatebního dne. Ode dne, kdy se tomuto muži zaslíbím na zbytek života – ne že bych k tomu potřebovala kus papíru nebo kovový kroužek na prstě, na rozdíl od něj. To je taky důvod, proč si ho беру pouhé dva týdny poté, co přede mnou poklekl na terase *Lussa*. To je důvod, proč sedím ve svatebních šatech na pohovce v jednom ze soukromých apartmá Panského sídla – toho apartmá, ve kterém mě Jesse zahnal do úzkých před všemi těmi týdny – a snažím se dát do kupy.

Vdávám se v Panském sídle. Největší den mého života se odehrává v luxusním sexuálním ráji mého pana Majitele. Nemám nervy na pochodu jenom kvůli tomu, že jsem nevěsta. Mí rodiče, bra-

tr i členové širší rodiny se všichni potloukají prostorami Jesseho takzvaného venkovského útočiště. Courají po budově a obdivují její okázalou honosnost. To je důvod, proč jsem dvojitě dveře vedoucí do skupinové místnosti zajistila pětikilovým zámkem. Kontrolovala jsem ho milionkrát a osobně jsem se dvakrát ujistila, že jsou ze soukromých pokojů odstraněny všechny dřevěné dekorace ve tvaru křížů a zavěšené mřížové konstrukce. Opakovaně jsem si vzala do parády zaměstnance sídla. Jesseho ubohý personál musel strpět mé neúnavné peskování a neustálé připomínání, že mí rodiče vůbec nic netuší. Všichni se mi snaží vyhovět, jenom obracejí oči v sloup a povzbudivě mě hladí po rameni nebo mi věnují účastný pohled, ale stejně se necítím o moc líp. O mužské členy své rodiny takový strach nemám – všichni stojí u baru a opouštějí ho jenom tehdy, když zavelí příroda, ale máma a teta jsou zcela jiný případ. Máma se svou zálibou v přepychu křepčí po celém sídle a najednou je z ní průvodkyně, která s nadšením demonstruje, jak skvostné je Jesseho panství. Přála bych si, aby to nedělala. Přála bych si, aby se připojila k tátovi u baru. Ráda bych jí přilepila zadek k barové stoličce a lila do ní *Mariovy Mistrovské Míchané* celý den a celou noc. Tohle je další stres, který zrovna ve svatební den nepotřebuju, ale když mě můj vyzývavý a neurotický narozeninový oslavenec obklopil svou tvrdou, hřejivou silou a zalehl mě na terase, souhlasila jsem – ani nebylo třeba, aby mé rozhodnutí podpořil šukáním.

Vím, že se o všechno postaral. Panské sídlo skutečně vypadá jako exkluzivní místo určené k rekreaci, ale taky vím, co se nachází o patro výš... Všechny ty postele mi právě tančí nad hlavou, jako by byly osamělé, což pravděpodobně jsou. Sídlo bylo poslední dva dny uzavřené kvůli přípravám. Jesseho to stálo pěkný balík peněz, musel uhradit ušlý zisk z členských poplatků.

ZPOVĚĎ

Touhle dobou už budu stejně nepopulární u mužského osazenstva sídla jako u ženského. Všichni mě musí nenávidět – ženy kvůli tomu, že jsem jim vyfoukla pana Majitele přímo před nosem, a teď i muži kvůli tomu, že jsem je připravila o jejich oblíbené sexuální hrátky.

Vzhlédnu ke stropu a zakroužím rameny, abych z nich uvolnila část narůstajícího napětí. Nepomáhá to. Jsem zkrátka šíleně nervózní. Zvedám se z polohy vleže a přecházím k zrcadlu, kde zírám na svůj odraz. Navzdory pocitu stísněnosti vypadám svěže, zářím, i když mám jenom lehké a přirozené líčení. Phillipe odvedl skvělou práci. Mé tmavé vlasy se lesknou jako nikdy dřív a volně splývají v působivých dlouhých vlnách, které jsou na jedné straně lehce sepnuté bohatě zdobeným hřebínkem. Jesse miluje, když mám rozpuštěné vlasy.

A taky miluje, když nosím krajky. Otáčím se ke dveřím, kde visí mé šaty, očima hltám nekonečnou záplavu krajek – množství krajek posetých tu a tam shluky drobných perliček. Musím se usmát. Tohle mu vyrazí dech. Jednoduché svatební šaty s decentními ramínky, vykrojenými zády a útlým pasem dostanou mého boha na kolena. Nenápadná elegance. Slonovinová krajka mi v nich splývá přes zadek, obepíná mě kolem stehen a rozprostírá se kolem mě po podlaze v okruhu metru všemi směry. Opravdu velké množství krajek. Zoe z Harrods se jimi vyznamenala. Doslova mě stvořila, a to až do posledního detailu, kterým jsou jednoduché slonovinové lodičky. Žádná extravagance, prostě klasické jehly od Christiana Louboutina.

Natahuju se pro mobil na nočním stolku. Je poledne. Musím se přichystat. Za hodinku se setkám s Jessem v zimní zahradě a zasílím se mu, oficiálně stvrdím slib, který jsem mu dala. Žaludek se mi otáčí o tři sta šedesát... Už zase.

Svlékám ze sebe župan, navlékám si kalhotky a sahám po slonovinovém krajkovém korzetu bez ramínek, který si oblékám, vytahuju si ho nahoru přes břicho a upravuju si zánaďří. Košíčky mi taktak zakrývají dokonale okrouhlou modřinku na prsu. Moji značku.

Ozývá se tiché zaklepaní na dveře. Okamžik rozjímání se naplnil. „Ano?“ odpovídám, přes prádlo si znovu nasazuju župan a přecházím pokoj.

„Avo, zlatíčko, jsi oblečená?“ Je to máma.

Otevírá m jí. „Jsem a potřebuju tvou pomoc.“

Protahuje se dovnitř a zavírá za sebou dveře. Vypadá úchvatně; vůbec se nedrží tradičního pojetí oblečení matky nevěsty, kterým bývá kostýmek s kloboukem. Místo toho polichotila své udržované figuře pěknými saténovými šaty perleťové barvy. Krátký účes s patkou má ozdobený pérem a perlovým přičeskem.

„Promiň, holčičko. Jenom jsem ukazovala tetičce Angele lázně. Myslím, že se bude ptát Jesseho na členství. Byla naprosto uchváćena. Vztahuje se vlastně členství na lázně a tělocvičnu, nebo jsou jenom pro hosty?“

Okamžitě zcepením. „To je jenom pro hosty, mami.“

„Aha, ale jsem si jistá, že pro rodinu udělá Jesse výjimku. Tví prarodiče by si mysleli, že jsou v Buckinghamském paláci. Pokoj jejich duši.“ Pokouší se mi upravit vlasy, ale já její neklidné ruce odstrkuju. „Už ses nasoukala do spodního prádla?“ přejíždí čokoládovým pohledem nahoru a dolů po mém těle zahaleném v županu. „Je skoro načase.“

Znovu si župan sundávám a odkládám ho na postel. „Nasoukala, ale potřebuju, abys mi to utáhla.“ Obracím se k ní zády a přehazuju si vlasy přes rameno. Dva týdny mi Jesseho ruce vtíraly krém do zad, aby smazaly všechny stopy po bičování. Fyzické stopy zmizely, ale duševní mi zůstanou vryté v paměti navždy.

„Aha, ukaž.“ Postupně mi zapíná všechny háčky a očka. „Měla bys vidět zimní zahradu. Je naprosto úžasná. Ty máš takové štěstí, že se můžeš vdávat na tak nádherném místě. Ženy zastavují nemoovitosti, aby si mohly dovolit takové prostory.“

Jsem ráda, že mi nevidí do tváře, protože by spatřila bolestně nejistý výraz. „Já vím.“ Viděla jsem zimní zahradu, opravdu vypadá úžasně – Tessa, naše svatební koordinátorka, na to osobně dohlédla, jenomže tady každý kout sídla vyzařuje luxus – svatba nesvatba. Já sama jsem se na přípravě vlastních vdavek podílela jen velmi málo. Jesse mi Tessu představil den poté, co jsem souhlasila, že si ho vezmu, což mi tak trochu napovědělo, že si ji můj vzdorovitý muž vybral sám, aby nám svatbu zorganizovala – tu svatbu, kterou jsme měli nejdřív prodiskutovat spolu jako dva dospělí lidé. Jak příhodné, že Panské sídlo náhodou vlastní licenci na pořádání svateb. Radši jsem se ani nezeptala, jak k ní přišlo. Jediné, co jsem pro svatbu udělala já, byla návštěva u Zoe, abych si vybrala šaty. Neprodělala jsem žádný stres spojený s plánováním, jenom ten s místem pořádání.

„Tak.“ Máma si mě otáčí k sobě a dává mi vlasy zpátky přes rameno. Zamyšleně se na mě zadívá a já vím, co přijde. „Miláčku, může ti maminka dát dobrou radu?“

„Ne,“ odpovídám rychle a nasazuju drobný úsměv.

Oplácí mi ho a usazuje mě na kraj postele. „Jakmile budeš manželkou, staneš se krkem, který ovládá mužovu hlavu.“ Láskyplně se usměje. „Nech ho, aby si myslel, že je po jeho, dopřej mu pocit, že bez něj nedokáže žít, ale nikdy nedopusť, aby tě připravil o tvou nezávislost nebo identitu, zlato. Muži zkrátka potřebují, aby jim někdo masíroval ego,“ lehce se uchechtne. „Rádi si myslí, že mají ve vztahu navrch, a je na nás, abychom jim v to dovolily věřit.“

Náznakem zavrtím hlavou. „Mami, to není nutné.“

„Ale je,“ trvá na svém. „Muži jsou komplikovaná stvoření.“

Odfrknu si. Nemá ani páru o tom, jak komplikované *stvoření* je ten můj. „Já vím.“

„I když se tváří, že jsou silní a mužní, bez nás jsou slabí!“ Přitahuje si k sobě můj rudnoucí obličej. „Avo, já vidím, jak moc tě Jesse miluje, a oceňuju jeho otevřenost, s jakou dává své city najevo, ale nezapomeň, kým jsi. Nedovol mu, aby tě změnil.“

„On mě nezmění, mami.“ Tenhle rozhovor mi vůbec nedělá dobře, i když jsem s ním počítala. Naši s námi zůstali ještě dva dny po Jesseho žádosti o ruku a jsou zpátky v Londýně už od středy, takže na vlastní oči viděli, jak se ke mně Jesse chová, samozřejmě bez odpočítávání a nejrůznějších druhů sexu. Nicméně se stali svědky naší spalující chemie, neustálého dotýkání se a projevů náklonnosti. Jejich tiché pozorování nezůstalo bez povšimnutí. Tedy já ho zaznamenala. Jesse to nevnímá. Ne, to není přesné, on si toho nevnímá a já mu to rozmlouvat nebudu. Toužím po našem nepřetržitém kontaktu stejně jako on.

Máma se pousměje. „Chce o tebe pečovat a dal celkem jasně najevo, že jsi pro něj velmi důležitá. Jsme s tátou moc šťastní, že sis našla muže, který tě tolik miluje a dal by pro tebe ruku do ohně.“

„Taky ho miluju,“ řeknu tiše. Upřímnost máminých slov mi svírá hlasivky a trochu rozechvívá hlas. „Prosím tě, nedojímej mě. Zničilo by mi to make-up.“

Sevře mi obličej do dlaní a vtiskne mi pusu. „Jasně, necháme těch emocionálních řečiček. Prostě nikdy nedělej nic, co bys nechtěla. Všimla jsem si, že dokáže být pěkně přesvědčivý.“ Tomu už se zasměju a máma taky. Přesvědčivý? „Je taková škoda, že tu s námi nemůže být i jeho rodina,“ povzdychne si.

Lehce sebou trhnu. „Vždyť jsem ti říkala, že žijí v zahraničí. Stejně si nejsou moc blízcí.“ Důvody nepřítomnosti Jesseho ro-

diny jsem jenom mlhavě naznačila, velice mlhavě. Postačila mi k tomu historka, kterou mi Jesse předložil, když jsme se poznali. Je dokonale uvěřitelná.

„Ach, ty peníze,“ zahloubá se. „Způsobují víc rodinných neshod než cokoliv jiného.“

„To jo,“ souhlasím. A k tomu ještě vykřičené domy a zhýralí strýčkové.

Prerušuje nás další zaklepání na dveře a máma mě nechává sedět na posteli, aby otevřela. „No jo, to bude Kate,“ zabručí.

„Mám pití! Páni, Elizabeth, vám to ale sluší!“ Katein hlas proniká do pokoje dřív, než do něj kolem mámy vtrhne jeho nositelka a sjede mě rozzářenýma modrýma očima. „Ty ještě nejseš oblečená?“ diví se a odkládá tác na dřevěnou komodu. V hedvábných šatech barvy slonoviny vypadá skvěle, dlouhé kadeře tvoří kolem jejího bledého obličeje ohnivou auru – je mou jedinou družičkou, ale vydá za deset.

„Už je načase.“ Zvedám se a znovu si upravuju prsa v podprsence.

„Na, jedno je pro tebe,“ strká mi před obličej sklenici s růžovou tekutinou.

„Moje řeč, to musíš zkusit!“ vyhrkne máma, zavírá dveře a honem si jde vzít svůj drink. Dlouze z něj upije a blaženě vydechne. „Bože, ten malý Ital ví, jak udělat dámu šťastnou.“

S pohledem na sklenici, která se přede mnou vznáší, zavrtím hlavou. „Díky, já si nedám.“ Nechci Jesseho provokovat alkoholickým dechem.

„Srovná ti to nervy,“ nedá se Kate. Bere mě za ruku a vkládá mi do ní sklenici. „Pij.“

Ví, proč jsem nervózní. Také ji jsem poslala zkontrolovat visací zámek a soukromé pokoje snad milionkrát. Se zdviženým obočím

ukáže bradou na sklenici a já se podvoluju a nervózně usrkávám *Mariův Mistrovský Míchany*. Chutná stejně mistrovsky jako vždy, ale momentálně mě nedokáže uklidnit žádné množství alkoholu.

„Kde je Jesse?“ ptám se a odkládám pití. Neviděla jsem ho od včerejšího večera. S ohledem na mámin tradiční přístup jsem trvala na tom, abychom noc před svatbou strávili odděleně. Od-mítal se hnout z mého pokoje, dokud nebylo minutu před půlnocí, a stejně pak odcházel s pořádně nafouklou pusou, až když nám máma zabušila na dveře. Viděla jsem na něm, že by na ni nejradši vyjel, ale překvapivě se vzdálil bez většího povyku. Jenom se na ni mračil, když ho vyprovázela ven.

„Myslím, že se připravuje.“ Kate do sebe obrací celý *Mistrovský* náraz.

„Katie Mathewsová, trochu zpomal!“ napomíná ji máma a bere jí sklenici z ruky. „Na tohle máš celý den.“

„Pardon.“ Kate se na mě nenápadně uculí. Víím, proč si dopřává tak brzy. Její důvod se jmenuje Sam a Dan pohromadě.

„A co táta s Danem?“

„U baru, Avo. *Všichni* muži jsou u baru,“ zdůrazní Kate slovo všichni.

„Všichni?“ ověřuju si. „Jako všichni včetně Sama?“

Kate na mou nárážku souhlasně přikývne. „Ano, všichni muži kromě Jesseho, ale včetně Sama... a Dana.“

Soucitně stáhnou obličeje. Dnešek pro ni bude tvrdým oříškem. Dan odložil návrat do Austrálie, aby se mohl zúčastnit mé svatby, ale od večera, kdy mě Jesse požádal o ruku, toho moc nenamluvil. Ani nemusel. Je zjevné, že bojuje s tím, jakým směrem se ubírá můj život, i s blízkostí Kate, zvlášt v přítomnosti bezstarostně ne-všímavého Sama. Kate taky bojuje, i když se snaží vypadat nezú-častněně.

„No tak,“ tleskne Kate. „Budeš se oblíkat, nebo projdeš uličkou takhle? Jsem si jistá, že by to ženichovi nevadilo.“

Musím se na svou zapálenou kamarádku usmát. Na rozdíl od mámy zná Jesseho slabost pro krajky. „Radši se oblíknu.“ Vybaluju lodičky z hedvábného papíru, nazouvám si je a hned jsem o nějakých dvanáct centimetrů vyšší. „Tak.“ Zhluboka se nadechnu a vyrážím ke dveřím, kde na mě čekají svatební šaty. Zastavuju se u nich a vychutnávám si jejich výjimečnou krásu.

„Možná by sis měla odskočit, než tě do nich oblékneme,“ navrhuje máma, když zůstane stát vedle mě. „Teda, Avo, v životě jsem nic takového neviděla.“

Souhlasně zamručím, očima přejíždím nahoru a dolů po celé jejich délce. „Já vím. A máš pravdu, potřebuju na malou.“ Nechá-vám mámu obdivovat šaty a vydávám se do koupelny, přičemž přistihnu Kate, jak do sebe rychle kopne další lok, když je máma otočená zády. Kdybych neměla takové obavy z místa konání svatby, strachovala bych se, že strávím celý den poblíž Kate a Dana ve vzájemné blízkosti.

Tiše za sebou zavírám, abych svědomitě vykonala potřebu a užila si další chvílku, kterou mám sama pro sebe. Pak ale uslyším hlasité klepání na dveře pokoje, následované nezaměnitelným, rozrušeným hlasem mé mámy. Jsem zvědavá, co se tam děje, a tak se rychle upravuju a myju si ruce, abych mohla vyjít z koupelny.

„Jesse,“ máma je zjevně pohoršená, „my dva jsme spolu skončili, jestli nebudeš dělat, co se ti řekne.“

Ohlédnu se na Kate, která do sebe klopí další příděl *Mistrovského Michaného*, když jí máma nevěnuje pozornost. Zakření se na mě a pokrčí rameny.

„Co se tady děje?“ zjišťuju.

„Jesse tě chce vidět, ale Elizabeth o tom nechce ani slyšet.“

Zakoulím očima a obracím pozornost ke dveřím, kde máma vlastním tělem blokuje malou mezírku. A pak ho zaslechnu.

„Neskončíme spolu, maminko, pokud mě pustíte dovnitř.“
Poznám, že se na mámu zubí, ale ten hravý tón mě neošálí. V jeho hlase rozeznávám i hrozbu. Vejde a ani máma ho nezastaví.

„Jesse Warde, neopovažuj se říkat mi maminko, když jsem jenom o devět let starší než ty!“ ucedí dotyčná. „A teď odejdi, uvidíš ji za půl hodiny.“

„Avo!“ zavolá Jesse přes mámu.

Znovu se podívám na Kate, která kývne hlavou, protože okamžitě pochopí směr mých myšlenek. Obě se rozbíháme ke dveřím, na nichž visí šaty, Kate vyhákně ramínko z věšáku nahoře a já beru do náruče jejich spodní okraj, načež obě spěcháme do koupelny, kde je věšíme na vnitřní stranu dveří.

Kate se zasměje. „Myslíš, že se tvoje máma poučí, nebo se bude dál pokoušet ho zkrotit?“

„Já ti nevím.“ Uhlazuju přední stranu šatů, následuju Kate zpátky do pokoje a zavírám za sebou. Máma pořád brání vstupní dveře tím, že je dole zapírá vlastní nohou. To Jesseho nezastaví.

„Jesse, ne!“ snaží se ho přetlačit. „Tak neblázni! Nosí to smůlu. Copak nemáš žádnou úctu k tradicím, ty paličáku?“

„Pusťte mě dovnitř, Elizabeth.“ Jesse už zatíná zuby, to poznám.

Ohlédnu se po Kate a zakroutím hlavou. Jesse mi právě válčuje mámu přesně, jak slíbil, že to udělá, když se mu někdy postaví do cesty. A ona mu v cestě prokazatelně stojí.

Kate si bere z tácu další sklenku a nenuceně se vydává ke dveřím. „Elizabeth, prostě ho pusťte dovnitř, stejně ho nezastavíte. Ten chlap je jako nosorožec.“

„Ne!“ Máma se bojovně zapírá o podpatky, i když jí to nepomáhá. To už by měla vědět, přestože s Jessem zatím strávila jen málo času. „On sem ne... Teda! Jesse Warde!“

Musím se v duchu smát, když sleduju, jak je moje odhodlaná máma zlehka odsunuta dozadu, zvednuta ze země a opatrně postavena kousek stranou, aby si ke mně můj nastávající uvolnil cestu. Máma si rovná šaty a upravuje příčesek, celou dobu přitom dští oheň a síru na toho mého provokatéra. Vracím se pohledem do otevřených dveří, kde zahlédnu zelené oči plné touhy, které mě pozorně sledují. Jesseho obličej je bezvýrazný, tváře má zarostlé. Můj chtivý pohled pomalu putuje dolů po jeho polonahém těle, protože má na sobě jenom volné šortky. Hrudník má vlhký a vlasy ztmavlé potem. Zase byl běhat.

„Tak!“ dopálí se máma. „Avo, řekni mu, ať odejde!“ Je v pěkné ráži.

Podívám se Jessemu do očí. „To je v pohodě, mami. Dej nám pět minut.“

Oči mu souhlasně zajiskří, když stojí a trpělivě čeká, až to máma vzdá a nechá nás o samotě. Máma to neocení, ale i tohle malé gesto je na něj nezvykle ohleduplné. On si na mě činí nároky kdykoliv a kdekoliv, takže skutečnost, že mám fyzicky nevykázal z místnosti, je vskutku překvapivá. Sice ji převálcoval, ale mohl se do toho obout ještě víc.

Periferním pohledem zahlédnu, jak se Kate přidružuje k mámě a bere ji za paži. „No tak, Elizabeth. Jenom pár minut, to neublíží.“

„Ale je to tradice!“ hádá se máma, přesto Kate dovolí, aby ji odvedla pryč. Usměju se. Na mém vztahu s Jessem není tradičního vůbec nic. „Co to má vůbec Jesse za modřinu na prsou?“ zaslechnu, jak se máma ptá, když ji Kate vystrkuje ven z místnosti.

Dveře se zavírají a my dva se do sebe vpíjíme hlubokými pohledy, velmi dlouho ani jeden z nás nepromluví. Jenom ho hltám

očima, každý precizně vykreslený sval, každý dokonalý centimetr neřaděné krásy.

Nakonec promluví on: „Nechci odlepit oči od tvého obličej.“

„Ne?“

Lehce zavrtí hlavou. „Když to udělám, uvidím krajky, že jo?“

Přikývnu.

„Bílé krajky?“

„Slonovinové.“

Nepatrně se mu rozšiřuje hrudník. „A jsi vyšší, takže máš nazuté lodičky.“

Znovu kývnu. Jestli uhne očima dolů, mohlo by to být nebezpečné pro mé vlasy, make-up i spodní prádlo. Taky by to mohlo být nebezpečné pro náš pevný časový rozvrh. Každou chvíli tady nahoře čekám Tessu, která si přijde zkontrolovat, jestli jsem připravená, řekne mi, kolik schodů vede do zimní zahrady a jak dlouho mi potrvá, než se tam dostanu.

Jesse párkrát zamrká a já vím, že letmému pohledu neodolá. Radši by se měl ovládat, než to schytá naplno, a já taky. Je to dřina. Po spáncích mu stékají kapky potu, které putují dál přes krk na hrud', a než zmizí za lemem šortek, zalesknou se na vlnkách břišních svalů. Nervózně přešlápnu, když odlepí oči od mých a neuspěchaně sune pohled dolů po mém těle. Během té pouti mu viditelně těžkne dech. Po těle se mi rozlévá mravenčení; chtěla bych svou reakci na jeho dokonalost ovládat, jenže zároveň chci, aby si mě teď hned vzal.

„Právě sis podal mou matku.“ Snažím se skrýt touhu v hlase, ale jako vždy selhávám na celé čáře. Tomu chlapovi se nedá odolat, zvláště když se na mě dívá takhle – když mě hladově hodnotí pohledem.

Pohnu se dřív než on. Pomalu přecházím přes pokoj a zastavuju se v těsné blízkosti Jesseho potem zbroceného těla. Zvedám

oči k jeho plným rtům. Dech se mu dál prohlubuje, takže se naše hrudníky téměř trou.

„Stála mi v cestě,“ namítá tiše a přitom mi dýchne do tváře.

„Tohle přináší smůlu. Před svatbou bys mě neměl vidět.“

„Zkus mi v tom zabránit.“ Skloní hlavu a něžně se mi otře o rty, jinak se mě ale nedotýká. „Chybělas mi.“

„Je to jenom dvanáct hodin.“ Hlas mám hluboký a vášný, ačkoliv vím, že bych ho neměla provokovat k fyzickému kontaktu, když se přede mnou tyčí jako hora nabuzených svalů a já tu stojím ve slonovinových krajkách s dokonale upravenými vlasy a bezchybným líčením.

„Moc dlouho.“ Pomalu mi olízne spodní ret a vymámí ze mě tiché vzdychnutí. Okamžitě bojuju s přirozeným instinktem chytit ho za široká ramena. „Tys pila,“ vyčítá mi tiše.

„Jenom jsem si srkla.“ Má nos jako lovecký ohař. „Tohle bychom neměli dělat.“

„Nemůžeš vypadat takhle a přitom říkat takové věci, Avo.“ Přitiskne ke mně rty, jazykem hledá vstup a povzbuzuje mé rty, aby se rozevřely a přijaly ho. Jeho teplo mi zklidňuje nervy; když si mě podmaňuje, vše je zapomenuto. Ruce ale pořád drží u těla. Naše ústa jsou jediným společným pojátkem, ale je to stejně podmanivé jako vždy. Smysly mám nabuzené, mysl rozervanou a tělo v jednom ohni touhou po něm. Jenže on pokračuje v pouhých pomalých pohybech jazyka, který čas od času stáhne, aby jím pohladil mé rty a zase se vrátil do mých úst. Vzdychnu nad jeho dokonalým tempem a mezi stehny ucítím nevíтанé tepání vyvolané jeho něžným laskáním.

„Jesse, zmeškáme svou vlastní svatbu.“ Musím ho zastavit dřív, než to jeden z nás požene dál. Klidně bych to mohla být já.

„Hlavně mi neříkej, abych tě přestal líbat.“ Skousne mi ret a nechá si ho pomalu protéct mezi zuby. „Nikdy mi neříkej, abych tě přestal líbat.“ Pomalu klesá na kolena, bere mě za ruce a stahuje

mě dolů. Skopávám boty a následuju ho. Chvilí sleduje palce, kterými krouží po hřbetech mých rukou, a pak ke mně zvedá úchvatně zelené oči. „Jsi připravená to udělat?“ ptá se potichu.

Zatvářím se nechápavě. „Ptáš se mě, jestli si tě ještě pořád chci vzít?“

Nepatrně zvlí rty. „Ne, v tom nemáš na výběr. Jenom se ptám, jestli jsi na to připravená.“

Bojuju s vlastním úsměvem nad jeho upřímností. „Co kdybych řekla, že ne?“

„To neřekneš.“

„Tak proč se ptáš?“

Ostýchavě se pousměje a pokrčí rameny. „Jsi nervózní. Nechci, abys byla nervózní.“

„Jsem nervózní z toho, *kde* se vdávám.“ Myslím, že mám i normální nervy, které prožívá každá nevěsta, ale místo, kde se bereme, mi dělá zdaleka největší starosti.

Jeho úsměv se vytrácí. „Avo, o všechno je postaráno. Říkal jsem ti, aby sis nedělala starosti, tak bys taky neměla. Tečka.“

„Nemůžu uvěřit, že jsi mě k něčemu takovému přiměl.“ Skláním hlavu, protože se cítím malinko provinile, že jsem pochybovala o jeho slovech. Víím přesně, proč se bereme v Panském sídle. Není tu žádný pořadník, nemusíme dělat žádné další rezervace. Je to místo, kde mě může provést uličkou bez dalších odkladů.

„No tak,“ zvedá mi bradu a nutí mě podívat se do jeho mučivě pohledné tváře. „Přestaň s tím.“

„Omlouvám se,“ zamumlám.

„Avo, kotě, chci, aby sis dnešek užila, ne aby sis dělala hlavu s něčím, co se nikdy nestane. Opakuju – nestane se to. Nikdy se o tom nedozví, slibuju.“

Setrásám ze sebe stísněnost a pokouším se o úsměv, skutečně se po jeho povzbudivých slovech cítím líp. Věřím mu. „Tak jo.“

Dívám se, jak vstává, přechází k velké komodě a něco loví z šuplíku. Za chvíli se vrací s velkou osuškou. Nechápavě nakrčím obočí, když přede mnou znovu klesne na kolena a otře si do ní tvář, potom si s ní vysuší vlhké vlasy a nakonec si ji rozprostře na hrudi.

Rozevívá náruč. „Pojď sem,“ dožaduje se klidně a já nemarním čas a choulím se mu na klín. Necháávám ho, aby mě objal, přes ručník mu tisknu obličej na prsa. „Lepší?“ ptá se a přitahuje si mě blíž.

„Mnohem lepší,“ zašeptám do ručníku. „Miluju tě, můj pane Majiteli,“ zazubím se.

Cítím, jak to s ním lehce zaškube, což je neklamná známka jeho tichého smíchu. „Myslel jsem, že jsem tvůj bůh.“

„To jsi taky.“

„A ty jsi moje pokašitelka. Nebo bys mohla být moje první dáma Panského sídla.“

Odrážím se od jeho hrudi a zjišťuju, že se na mě potouchle kření. „Nejsem žádná tvoje první bordelmamá!“

Zasměje se a přitahuje si mě zpátky. Požitkářsky mě pohladí po lesklých vlasech a s uspokojením se zhluboka nadechne. „Jak chceš, dámo.“

„Dáma úplně stačí.“ Uvědomuju si, že rukama kloužu po jeho zádech zvlhlých potem, ale je mi to jedno. „Já tě tak miluju.“

„Já vím, že jo, Avo.“

„Musím se připravit. Dneska se vdávám, víš?“

„Opravdu? Kdo je ten šťastnej parchant?“

S úsměvem se od něj znovu odtáhnou. Chci ho vidět. „Jeden vyzývavý, neurotický maniak posedlý kontrolou.“ Zvedám ruku a přikládám dlaň na jeho drsnou tvář. „Je tak hezký,“ zašeptám a pátravě se zahledím do jeho očí, které mě pozorně sledují. „Když se mě dotkne, přestávám dýchat, s oblibou mě šuká do bezvědomí.“ Čekám, že mě napomene, ale on jenom pevně semkne rty,

a tak se nakloním a políbím ho na tvář, odkud si razím cestu ke rtům. „Nemůžu se dočkat, až si ho vezmu.“

„Co by asi udělal, kdyby tě přistihl, jak se líbáš s cizím chlapem?“ vyzvídá, zatímco mě líbá.

Zaculím se. „Ach, pravděpodobně by ho vykastroval a dal by mu na vybranou mezi pohřbením do země nebo kremací. Asi tak nějak.“

Vykulí na mě oči. „To zní dost majetnický. Myslím, že bych se mu nechtěl dostat do cesty.“

„To fakt nechtěj. Protože by tě převálcoval.“ Pokrčím rameny a on se zasměje. Je to smích, při kterém mu zajiskří oči, kolem nichž vystoupí vějířky drobných vrásek. „Udělal sis obrázek?“ popichuju ho.

„Jasně, jsem podělaný strachy.“ Kácí se na záda a mě bere s sebou. „Ale troufnu si na to. Polib mě.“

Bez váhání se do toho pouštím, pokrývám jeho tváře drobnými polibky a přitom spokojeně předu jako kočka, jenže mi to není dopřáno na dlouho.

Dveře se prudce otevírají. „Jesse Warde! Koukej odlepit to svý upocený tělo od mojí dcery!“ Mámin šokovaný výkřik přerušuje naši intimní chvíli.

Začínám se smát, ani mámino pohoršení mě nedokáže odpoutat od Jesseho. A on v tom jede se mnou.

„Avo! Budeš cítit potem. Vstávej!“ Její rozezlené podpatky začnou klapat naším směrem. „Tesso, buďte tak hodná a pojdte mi sem pomoci.“

Najednou cítím ruce, které mě chytají za různé části těla a snaží se mě od Jesseho odtrhnout. „Mami! Přestaň!“ směju se a chytám se Jesseho pevněji. „Já vstanu!“

„Tak se zvedni! Za půl hodiny se vdáváš, vlasy máš jako z hororu a porušuješ tradici tím, že se tu válíš po podlaze s budoucím manželem,“ láteří ještě o něco víc. „Tesso, řekněte jí něco!“

„Je to pravda, Avo, dáme se do toho.“ Tessin drsný chraplák se mi zadře pod kůži. Za normálních okolností je příjemná, ale jak jde o časový harmonogram, je ukrutně nelítostná.

„Dobrá, dobrá,“ zahučím, sbírám se z Jesseho těla a upravuju se.

„No teda, podívej se na sebe,“ zaběduje máma a pokouší se mi uhladit rozčuchanou hřívou. Bojuju, abych udržela vážnou tvář, především když se podívám na Jesseho, který nejeví nejmenší vůli k odchodu, místo toho si zakládá ruce pod hlavu, aby mohl sledovat, jak mě máma postrkuje a popotahuje. „Chováte se jako děti,“ pokračuje máma a zapáchne rozzlobený čokoládový pohled do mého vyzývavého chlapa. „Ven!“

„No jo.“ Dotyčný se jedním plynulým pohybem zvedá z podlahy a přitom se mu zavlní vyrýsované svaly. Neuniká mi Tessin zálibný pohled, ale ta se z oněmělého úžasu rychle vzpamatuje, když si všimne, že ji sleduju se zdviženým obočím.

„Já se postarám o ženicha!“ prohlásí a kouká všude kolem, jenom ne na trup mého boha. „Jesse, pojďte.“

„Moment.“ Jesse se zadívá na můj krk. „Kde máš přívěsek?“

„Sakra!“ Ruka mi okamžitě vylétá k hrudi a očima zapátrám po podlaze. „Sakra, sakra, sakra! Mami!“

„Avo!“ okřikne mě Jesse. „Prosím! Dávej si pozor na pusu!“

„Hlavně žádnou paniku!“ Máma si kleká a nakukuje pod postel, zatímco já skenuju očima každý centimetr hustého koberce.

„Tady je!“ Tessa zvedá diamantový přívěsek z podlahy. Jesse jí ho prakticky trhá z ruky a hrne se ke mně.

„Otoč se,“ zabručí a já ho s bušícím srdcem bez váhání poslechnu. Ten zatracenej diamant bude moje smrt. „Tak.“ Zároveň mi přitiskne rty k ramenu a klín k zadku.

„To tě odnaučí takhle se válet po zemi,“ peskuje mě máma. „A teď ven!“ zatahá Jesseho za paži a on jí tentokrát neodporuje.

Otáčím se a s mávnutím udělám pukrle, čímž si vysloužím další mámino zafunění a Jesseho šibalský úsměv, než ho Tessa definitivně vyžene z pokoje.

„Tak. A teď si koukej obléct ty šaty, Avo O’Sheavá. Kde vlastně jsou?“

Ukážu na koupelnu a dosedám na okraj postele. „V koupelně. A za chvíli mě už takhle oslovovat nebudeš,“ poučím mámu samolibě.

Ta odhodlaně rázuje přes pokoj. „Pro mě budeš vždycky Ava O’Sheavá,“ zpraží mě. „Vstávej. Každou chvíli dorazí tvůj otec, aby tě doprovodil dolů.“

Stoupám si a urovnávám si spodní prádlo. „Jak to zvládá?“

„Tvůj táta?“ ověřuje si. „Je nervózní, ale to vyřeší pár skleniček whisky. Nesnáší, když je středem pozornosti.“

To je pravda. Určitě se nemůže dočkat, až mě předá Jessemu, aby mohl uniknout zájmu ostatních a ukrýt se zase v davu. Mluvili jsme spolu o proslovu a já z jeho výrazu vyčetla strach. Říkala jsem mu, že to nemusí dělat, ale on na tom trval a máma taky.

Máma sundává šaty z ramínka a nastavuje mi je. Opírám se jí rukou o paži, vstupuju do nich a nechávám ji, aby mi je vytáhla nahoru a já mohla provléknout ruce decentními ramínky. Otáčí mě zády k sobě a zapíná tucty drobných perlových knoflíčků, které mi lemují páteř až na bedra. Přesouvá mi ruce na ramena, aby mi narovнала ramínka. Najednou zmlkne a zaráží se v pohybu. Víím, co uvidím, když se na ni podívám, a nejsem si jistá, jestli to zvládnou. Pak zaslechnu tichý vzlyk.

„Mami, prosím tě, nech toho.“

Její ruce se vrací do akce. „Čeho?“

Otáčím se a moje podezření se potvrzuje. Oči má zvlhlé, a navíc jí uniká nenápadné fňuknutí. „Mami,“ varuju ji mírně.

„Bože, Avo.“ Prchá do koupelny, odkud slyším zuřivé odmotávání toaletního papíru z role a smrkání. Potom se objevuje zpátky ve dveřích a potukává si kapesníčkem pod očima. „Promiň. Až doteď jsem to zvládala tak dobře.“

„To víš, že jo,“ chlácholím ji. „Mohla bys mi tu pomoci?“ Rozptýlení, přesně to teď potřebuje.

„Jasně, jasně. Co mám dělat?“

„Boty,“ ukážu k místu, kde jsem je skopla. Zvedá je a staví mi je k nohám.

„Děkuju.“ Zvedám si okraj šatů rozprostřených na zemi a nazouvám se zpátky do louboutinek. „Co můj obličej?“

Zasměje se. „Myslíš po tom, cos ho důkladně otřela o celé Jesseho tělo?“

„Jo,“ odpovídám a odcházím do koupelny, abych se zkontrolovala v zrcadle.

„Možná by to spravila trocha pudru navíc,“ volá na mě.

Má pravdu, to nejspíš ano. Jsem trochu zarudlá. Sahám pro štětec a párkrát si jím přetřu tvář, oživuju si lesk na rtech a přidávám trochu řasenky. Poté, co jsem se lehce vyválela na podlaze, nemám už vlasy tak hedvábně hladké, ale hřebínek je stále bezpečně na svém místě. Cítím se líp. To se mnou dělá on. Zbavuje mě úzkosti svou pouhou přítomností. Nemůžu se už dočkat, až donesu svou krajkami pokrytou zadnici dolů a setkám se s ním.

Znovu si povytáhnou lem šatů a vycházím ven z koupelny, přehazuju si vlasy přes rameno a dopřávám si uklidňující výdech. „Jsem připravená,“ oznamuju, ale vzápětí se zarážím, protože zjišťuju, že máma už není sama.

„Teda, Josephe, podívej se na ni!“ vykřikne máma, zaboří obličej do tátova ramene a roní slzy na jeho třídlílný tmavošedý oblek. Kate se natahuje a s nenápadným zakoulením očí ji hladí po zá-

dech, zatímco táta ji láskyplně objímá kolem pasu. Je to vzácná chvílka. Táta rozhodně není žádná citlivka.

Usměju se na něj a on mi to oplácí.

„Nic neříkej,“ varuju ho.

„To by mě ani nenapadlo,“ zasměje se. „Snad jenom, že vypadáš krásně. Opravdu krásně, Avo.“

„Fakt?“ ptám se v šoku nad jeho projevem otevřené náklonnosti, i když to byla pouhá slova.

„No jistě,“ ostře přikývne. „Takže jsi připravená?“ Odklání od sebe mámu a uhlazuje si oblek, přičemž předstírá, že své dceři před chvílí neřekl pár vlídných slov.

„Jasně, jsem připravená jako nikdy dřív. Odved' mě za Jessem, tati,“ poroučím a má to očekávaný efekt – všichni se mému rozkazu zasmějí. Tak je to mnohem lepší. Nedokážu se vypořádat s takovým rozruchem navíc. Jesse ho kolem mě vytváří dost a dost.

Do pokoje se hrne Tessa. „Tak, vážení. Co vás tu zdržuje?“ ptá se a rozhlíží se po ostatních, kteří na mě pořád zírají. „Elizabeth, Kate, vás dvě poprosím, abyste se odebraly dolů,“ posílá je pryč z pokoje. „Avo, s vámi se sejdu za tři minuty v zimní zahradě.“

Nechává nás s tátou o samotě. „Víš, tati, teď bys mi měl nabídnout rámě,“ škádlím ho.

Táta se zašklebí. „Na jak dlouho?“

„Přijde na to, kolik času ti zabere odvést mě dolů.“ Sahám po své svatební kytici – jediné kale.

„Tak do toho praštíme.“ Táta mi nastavuje rámě a já se do něj zavěšuju. „Připravená?“

Přikývnu a nechávám se jím vést do zimní zahrady, kde už na mě čeká můj pan Majitel.

2

Kate a Tessa na nás čekají u dveří do zimní zahrady. Moje svaatební koordinátorka vypadá potěšeně, moje kamarádka přiopile. Pokouším se zachovat klidný dech, protože cítím, jak vedle mě táta tuhne. Střelím po něm očima, ale on zarytě upírá pohled přímo před sebe.

„Jsi připravená?“ ptá se mě Kate a ohýbá se, aby mi pečlivě rozprostřela šaty. „Nechce se mi věřit, že se vdáváš bez závoje.“

„To by ani nešlo,“ ozývá se Tessa. „Tyhle šaty závoj nepotřebují,“ tvrdí a zároveň mi upravuje vlasy a naposledy kontroluje líčení.

„Chce mi vidět do obličeje,“ řeknu tiše a pevně semknu víčka. Najednou na mě doléhá závažnost celé situace. Teď se to stane. Cítím, že se mi stahuje hrudník a že se začínám třást. Toho muže znám sotva dva měsíce, a už si ho беру. Jak se to stalo?

Dveře zimní zahrady se otevírají a k mým uším se okamžitě nese hudba. V tu chvíli zjišťuju, že je to *At Last* od Etty Jamesové. Uvědomuju si, že jsem si ani nevybrala hudbu dle vlastního vkusu. Neudělala jsem vůbec nic. Nemám zdání, co se bude dít a kdy se

tak bude dít. Očima bloudím po zemi u svých nohou, znenadání se mi chce brečet. Vím, co uvidím, když vzhlednu.

Cítím, jak do mě táta šťouchne loktem, a podívám se na něj. Setkávám se s jeho laskavým povzbudivým pohledem. S mírným úsměvem nakloní hlavu ke straně a já se podívám směrem, který mi naznačuje. Se stisknutými rty pomalu otáčím oči. Sakra, udělala jsem moc dobře. Vím, že jsou všechny pohledy upřené ke mně, ale je to zelenooký muž na konci uličky, ke kterému se neochvějně upírá ten můj. Ruce má spojené a volně svěšené před světle šedým oblekem s vestičkou; je otočený mým směrem. Aniž by ze mě spustil oči, pootevře rty a zlehka zavrtí hlavou. Táta do mě znovu drcne a já vydechnu zadržovaný vzduch. Pak si všímám Kate, která kráčí před námi. Jenže se mi nedaří přimět nohy k pohybu. Zdá se, že nejsem schopná zprostředkovat svalům požadované instrukce. Probouzím se z transu a nutím nohy, aby mě nesly dál, ale daří se mi udělat jenom dva kroky, než Jesse sám vyrazí mým směrem. Slyším, jak máma zalapá po dechu – nepochybně v šoku nad Jesseho neúctou k tradicím – a zarážím sebe i tátu v postupu, abych na Jesseho počkala. Tváří se zcela vážně, a když dojde ke mně, zahřeje mi kůži spalujícím pohledem – očima putuje po každíčkém centimetru mého obličeje a nakonec se zastaví na mých rtech. Pomalu zvedá ruku, přikládá mi ji k tváři a pohladí mě palcem. Přimknu se mu do dlaně, nedokážu si pomoci. Díky jeho dotyku ze mě opadávají všechny obavy, srdce se mi zklidňuje a tělo uvolňuje.

Sklání se a přikládá mi rty k uchu. „Podej mi ruku,“ zašeptá.

Poslechnu a on ode mě poodstoupí, jemně mě za ni vezme a zlehka ji shora políbí. A pak mi bleskově zaklapne pouta kolem zápěstí. Střelím po něm očima a zjišťuju, že mu v koutcích hezkých rtů pohrává úsměv, ale na mě se nedívá. S pohledem upře-

ným dolů si pohotově upevňuje druhé oko pout k vlastnímu zá-
pěstí. Co to kruci vyvádí? Pohlédnu na tátu, ale ten jenom zavrtí
hlavou; pak se podívám na mámu a spatřím ji s hlavou v dlaních
a očividně zoufalou. Táta mě pouští a odchází dopředu, aby se
připojil k mámě, která ho častuje pohoršeným šepotem, jakmile
k ní dojde. Očima přelétnu dav shromážděných a zaznamenávám,
že všichni, kteří Jesseho znají, se usmívají, zatímco ti, kdo ho ne-
znají, mají vykulené oči a otevřené pusy. Kate se Samem potlačují
výbuch smíchu, John blýská zlatým zubem a pak je tu můj bratr.
Na toho jsme dojem neudělali.

Zato já jsem totálně ochromená, ale nechápu proč. Jesse se jako
obvykle chová, jak se mu zlíbí, ale na naší svatbě? Před zraky mé
rodiny? Máma se z toho pomine. Až doteď se nic nedělo podle
tradic – nic se nepodobá snové svatbě, kterou pro mě nepochybně
plánovala od dob, kdy jsem bývala malou holčičkou.

Konečně se vzpamatuju a zadívám se mu do očí. „Co to děláš?“
promluvím tiše.

Nakloní se, letmo mě políbí na rty a pak se mi přesune k uchu.
„Vypadáš velmi šukézně.“

Zajíknu se a prudce rudnu. „Jesse, lidi čekají.“

„Tak ať si počkají.“ Polibky si razí cestu zpátky k mým rtům. „Ty
šaty se mi opravdu moc, moc líbí.“

Ještě aby ne, vždyť jsou samá krajka. Očima střelím po mámě,
která právě vrhá omluvný pohled na oddávajícího, a zacukají mi
koutky. Zvedám ruku, abych mu hrábla do tmavých, špinavě blond
vlasů, a zatahám ho za ně. Na tohle už bych měla být zvyklá. „Pane
Warde, jenže teď kvůli vám čekám i já.“

Cítím, jak se mi Jesse u ucha usměje. „Jste připravená mě milo-
vat, ctít a poslouchat?“

„Jsem. Tak už si mě vezmi.“

Narovnává se a věnuje mi úsměv, který si šetřil jenom pro mě. „Pojď se vdávat, krásko moje.“ Spojuje naše už beztak spoutané ruce a provádí mě svatební uličkou.

„Na,“ podává mi zpola plnou flétnu se šampaňským. „A moc s tím nespěchejte, paní Wardová.“ Jeho rozpolcenost, s jakou mi dovolu-
luje pozřít perlivý nápoj, je zjevná.

Volnou rukou sahám po sklenici, než si svou nabídku rozmyslí. V poslední době se k mému pití stavěl ještě odmítavěji a já přesně vím proč. „Odemkneš už ta pouta?“ chci vědět.

„Ne,“ odpovídá bez váhání. „Celý den se ode mě nehneš.“ Naznačuje Mاريوvi, aby mu podal láhev vody. Dochází mi, že si s Jessem nikdy nedopřeju sklenku něčeho na uvolnění, a to dokonce ani na naší svatbě.

Rozhlížím se po baru a vidím, jak si všichni povídají, pochutnávají na drobném občerstvení a popíjejí šampaňské. Panuje tu uvolněná a poklidná atmosféra a přesně tak se cítím i já. Poté co Jesse znesvětil všechno tradiční, řekli jsme si své ano, načež se opět vrátil k neúctě vůči tradicím, protože mě vášnivě políbil, otočil se zády k oltáři, zvedl mě do náruče a vyrazil ze zimní zahrady. Moje nebohá máti přitom vlála za ním a trvala na tom, aby počkal na hudbu. Neměla šanci. Poté jsem byla pěkně vysazena na stoličku u baru a zasypávána polibky, zatímco dav svatebčanů se trousil za námi.

Mou pozornost upoutá Dan na druhé straně místnosti. Je tak zamlklý a neustále se dívá Kateiným směrem, což znamená, že taky sleduje Sama. Věděla jsem, že to přijde – jakmile jsem je viděla, došlo mi, že to bude složité, a se Samem na obzoru to snad už složitější být nemůže.

„Na co myslíš?“

Obrátím se zpátky k Jessemu a usměju se. „Na nic.“

Přítiskne se ke mně a s dlaní položenou na mém zátýlku mi promne krk. „Jsi šťastná?“

„Jsem,“ odpovídám bez váhání. Jsem šťastím bez sebe. A on to moc dobře ví.

„Fajn, tady jsem skončil. Líbej mě, ženo.“ Sklání se a nabízí mi své rty.

„Pobouřil jsi mou matku,“ vyčtu mu mírně.

„Z toho se dostane. Řekl jsem, abys mě líbala.“

„Myslím, že nedostane. Zkazil jsi její velký den,“ culím se.

„Nenuť mě, abych si o to říkal znovu, Avo,“ varuje mě. Natáhnu se po něm, přivinu si ho k sobě a udělám přesně to, co po mně chce.

„To už by stačilo!“ vřískne mi vedle ucha mámin pronikavý hlas. „Koukej z mé dcery sundat ta pouta!“ Zahrká mi zápěstím.

„Jesse Warde, s vámi by neměl trpělivost ani svatý! Kde je klíč?“

Jesse se odtáhne a s přimhouřenýma očima upřenýma na mámu praví: „Na místě, kam byste se nikdy neodvážila, Elizabeth.“

Máma se zajímne a vrhne na mě rozhořčený pohled. „Tvůj manžel je postrach.“

„Přesto ho miluju,“ pronesu a máma musí bojovat s láskyplným úsměvem, který jí zvlíní třešňově rudé rty, protože se zoufale snaží zachovat dotčený výraz, ale já vím, že ho má taky ráda. Víím, že se jí líbí, jak moc mě Jesse miluje, a i když ji dohání k šílenství, zároveň ji okouzluje. Stejný vliv má na všechny ženy. To, že je Elizabeth náhodou mou matkou, ji nečiní imunní vůči jeho schopnostem.

„Já vím, že ano, miláčku,“ poplácá mě máma po tváři a otáčí se k baru, aby si přivolala Maria a jeho *Mistrovský Míchany*.

„Výborně!“ přitočí se k nám Tessa a bere mi skleničku z ruky. „Fotograf už je připravený. Co kdybychom nejdřív pořídili rodin-

né snímky a pak vám udělali pár fotek sólo? Budete si muset sundat ta pouta.“

Sleduju, jak odkládá mou sklenku na bar a natahuje se po Jesseho vodě, ale on uhýbá a nechává Tessu hrábnout do prázdna. „My dva se fotit nebudeme. Už jsem ti to říkal,“ připomíná jí.

„My se nebudeme fotit?“ vyhrknu v šoku. Tuhle tradici taky převálcuje?

„Nějaké fotky mít musíte,“ trvá na svém Tessa. „Přece nechcete přijít o vzpomínky?“ Zatváří se zděšeně. Vsadila bych se, že si přeje, aby se nás nikdy neujala. Nebo aby se neujala Jesseho; já s organizací tohoto dne nemám celkem nic společného.

„Tesso, odvedte ven na focení rodinu,“ nařizuje Jesse. Je to *ten* hlas. „Já žádné fotky na památku nepotřebuju.“

Polekaně se na něj podívám. „My nebudeme na rodinných fotkách?“ Panebože, další důvod mámina rozčarování.

„Ne,“ odpovídá rozhodně.

„Nemůžeš mámě upírat svatební fotku s vlastní dcerou!“ Neodpovídá, jenom nenuceně pokrčí rameny.

Podrážděně zakoulím očima. „Ty jí to děláš naschvál,“ zavrčím. „Jdeme se fotit.“

„Ne, nejdeme,“ odsekne.

Odhodlaně se na svého skvěle vypadajícího muže zamračím. Tohle mi nepokazí. „Ale jdeme. Tohle je i moje svatba, Warde.“

Zaráží se s láhví v půli cesty k překvapeně pootevřeným ústům. „Ale chci chvílku soukromí. Jenom ty a já.“

„Až se vyfotíme,“ řeknu s notnou dávkou autority v hlase. Všímám si, že se začíná tvářit nasupeně, ale tuhle bitvu mu nedaruju.

Nasazuje mírně podrážděný výraz, ale už se nehádá. Místo toho dává Tesse pokyn, aby shromáždila hosty a odvedla je na pozemek za sídlem. Sleduju, jak se Tessa bleskově vžívá do role or-

ganizátorky a volá na všechny, aby laskavě opustili bar a odebrali se do zahrady.

„Tak teda pojď,“ zabručí Jesse, zvedá mě ze stoličky a opatrně mě staví na nohy. V duchu si gratuluju. Učí se, nebo se možná učím já – jak s ním vycházet. Nejsem si jistá, ale faktem je, že děláme velké pokroky. Ví, kdy má povolit, a já to vím taky.

Vede mě ven na slunce směrem ke shromážděným hostům. Zatímco se blížíme, Tessa směřuje lidi na různá místa, ale máma je zase hbitě přemísťuje. Očima přelétnu celou scénu a vidím, jak je Kate odtržena od Sama. Ihned zatěkám pohledem k Danovi a zahlédnu to, co jsem čekala. Zhnusený pohled. Copak to máma dělá schválně?

Podívám se na Jesseho. „Prostě udělej, co se po tobě bude chtít, prosím.“ Čím víc se bude vzpouzet, tím déle to bude trvat a tím víc bude máma vystresovaná.

„Když mi slíbíš, že spolu budeme chvíli o samotě.“

„Slibuju, že budeme chvíli o samotě,“ uchechtnu se.

„To je dobře. Nesnáším, když se o tebe musím dělit,“ remcá a já se usměju. Je mi to známo.

Následující hodinu tráví Jesse naprostou spoluprací. Mění polohu, kdy se mu řekne, usmívá se, když se to po něm žádá, a dokonce mi bez připomínek sundává pouta, když se fotím bez něj. Ovšem po posledním cvaknutí spouště mě zvedá a odnáší zpátky do sídla.

Zanedlouho už jsme sami v jednom ze sídelních apartmá – v tom, kde mě zahnal do úzkých a pokusil se mě svést, v tom, kde jsem se připravovala na naši svatbu. Dveře za námi měkce zaklapnou a Jesse mě vede k majestátnímu lůžku se saténovým povlečením. Zvedá mě, leze na postel a pokládá si mě pod sebe. Rázem se na mě dívá pár hladových zelených očí.

„Konečně sami,“ zašeptá a něžně mě políbí, načež mi přitiskne obličej ke krku.

„Ty se chceš mazlit?“ ptám se trochu překvapeně.

„Přesně tak.“ Přitulí se těsněji. „Chci se pomazlit s manželkou. Odmítneš mě?“

„Ne.“

„To je dobře. Naše manželství bude mít ten nejlepší začátek,“ pronese zcela vážně.

A tak se nechávám pomazlit. Přijímám jeho váhu, jeho vůni a tlukot jeho srdce na mé hrudi. Naše klidná chvílka se mi líbí, ale s pohledem upřeným na vysoký strop se mé myšlenky přirozeně stáčí k tomu, co jsem celé týdny potlačovala – k úvahám, kterým jsem se ze všech sil snažila vyhýbat. Nemožné. Dokonalost tohoto okamžiku, naší vzájemné lásky, je zkalena realitou výzev, které na nás čekají.

Mikael se neozval, a proto předpokládám, že je stále v Dánsku. Této výzvy jsem prozatím ušetřena, i když je jasné, že se bude muset brzy vrátit. Nepochybuju o tom, že si hned vynutí naše setkání. Ani Coral se zatím neobjevila a Sarah dostala padáka, když se přiznala ke všemu, co jsem stejně věděla, že udělala. Kladla jsem otázky, chtěla jsem vědět víc, ale moje vyšetřování zarazil jeden přísný pohled, který říkal, nech to být. Radost z toho neměl, zato já byla šťastná. Sarah je pryč. Víc nepotřebuju. Ani Matt se už neozval, takže mu to konečně došlo, i když mě fakt docela zajímá, odkud ví o Jesseho problému s alkoholem. A pak je tu moje perioda, která má přijít v pondělí. Nikdy jsem se na ni tolik netěšila. Dítě? Na to nedokážu ani pomyslet, přesto jsem si vědoma toho, že strkám hlavu do písku, a to pořádně hluboko.

Jesse už se o tom nezmínil, ale já vím, že chce, abych otěhotněla. Taky vím, že se kvůli tomu choval úskočně. Postupně jsem

toho vyzývavého a kontrolou posedlého provokatéra poznávala – v průběhu času jsem odhalila, že má problémy s pitím, ovládním druhých a nároky, které na ostatní klade. Ale tuhle jeho stránku nikdy nepochopím. Nebo možná jo. Rád by si mě pojistil, to je celkem jasné. Pravděpodobně si myslí, že by mu to dítě zajistilo. A zároveň by bylo dokonalým důvodem, abych nechala práce, což je další věc, kterou by si moc přál. Jenže já mám svou práci ráda. Líbí se mi trávit dny nad návrhy a probírat je s klienty na jednáních. Tohle nevzdám. Budu s ním tvrdě bojovat... pokud nejsem těhotná. Nemám nejmenší tušení, co bych dělala, kdyby ano. Jsem si jistá, že si můj cyklus ohlídá, to před ním neutajím. Donutila jsem ho používat kondom celé dva týdny a on mi dával jasně najevo, jak ho to otravuje, ale jestli nejsem těhotná, chci, aby to tak zůstalo.

„Uděláš pro mě něco?“ optám se tiše.

„Cokoliv.“ Horký dech na krku mě přinutí pootočit hlavu jeho směrem a povzbudit ho, aby se na mě podíval. Zvedá hlavu s najeďnou pocuchanými vlasy ze svého úkrytu a pohledem nachází mé oči. „Co by sis přála, kotě?“

„Mohl bys pomlčet před Patrickem o Mikaelovi?“ Připravuju se na podrážděné frknutí. Podařilo se mi udržet Jesseho z Patrickova dosahu, ale protože Patrick s Irene přijdou na večerní hostinu, nejsem si jistá, jestli se před ním Jesse ovládne. Na Mikaelově frontě je klid, takže se můžu soustředit na práci, i když mi Jesse neustále volá. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby věděl, že je můj dánský klient v zahraničí.

„Přistoupil jsem na to, že za ním nepůjdu, když s ním promluvíš. Jenže nevěřím, že jsi to udělala,“ vyčkávavě povytáhne obočí.

To jsem opravdu neudělala, protože nemám nejmenší tušení, jak mu to přednést. Stačilo, když se dozvěděl, že si беру jednoho ze

svých klientů sotva měsíc poté, co jsem s ním podepsala smlouvu. Sotva bych mu mohla přivodit další takový šok a oznámit mu, že se chystám hodit přes palubu nejvýznamnějšího klienta Rococo Union, toho, který je zárukou Patrickovy renty – renty, již nebude potřebovat, když mu tu bombu oznámím, protože to s ním zcela určitě sekne a umře.

„Dej mi čas do pondělka,“ smlouvám. „V pondělí s ním promluví.“

„V pondělí,“ utvrzuje se s lehce skeptickým pohledem. „Myslím to vážně, Avo. Máš čas do pondělí a pak se do toho vložím já.“

„Dobře.“

Tiše zamručí a znovu se mi tulí ke krku. „Pondělí,“ utrousí ještě. „A kdy budu mít šanci někam tě vzít?“

„Varovala jsem tě, že jestli si mě chceš brát tak narychlo, nebude hned na nějaké líbánky čas. Souhlasil jsi, vzpomínáš?“

Zvedá hlavu a věnuje mi zamračený pohled. „A kdy teda budu mít svou vlastní ženu jenom pro sebe? Kdy ji budu smět milovat?“

„Vždyť mě miluješ pořád. Když nepracuju, jsem s tebou. Taky mi dost často voláš a píšeš, takže jsem s tebou stejně v kontaktu celý den.“ To je další věc, se kterou se musím vypořádat. Jeho neodbytnost.

„Chci, abys nechala práce,“ truceje. Zavrtím hlavou jako po každé, když něco takového navrhně. Zatím jsme se nedostali k donucovací fázi, ovšem co není, může být. Vlastně je to jistá věc a pravděpodobně se to stane, až se na scéně znovu objeví Mikael. „Buď moje paní lenivá,“ naléhá.

„Jak bych mohla být lenivá, když jsem neustále přišpendlená k tobě?“

Štouchne do mě rozkrokem, až ze mě vymámí ostrý nádech. „Tak jo. Budeš paní jebavá,“ kření se na mě, gauner jeden, a já si

říkám, že mi co nevidět domluví šukáním. Líbil by se mi trochu drsnější přístup. Byla by to příjemná změna oproti posledním týdnům Jesseho něžného zacházení.

„Warde, nemysli si, že teď něco bude. Každopádně bychom měli jít dolů dřív, než nás přijde hledat máma.“

Zakoulí očima a vzdychne. „Tvoje máti je jako osina v zadku.“

„Tak na ni radši moc netlač,“ zasměju se.

Odtahuje se ode mě a přitahuje si mě ke kraji postele. „Musíš pochopit, kdo tu velí,“ pronese se samozřejmostí a začne mi znovu nasazovat pouta.

Mé pobavení roste. „No dovol. Jistěže ty.“ Pokouším se vysmeknout ruku z jeho sevření, ale kovové zařinčení pout mi naznačuje, že už mě dostal. Podívám se na něj. Má typický šibalský úsměv.

„Pardon.“ Zatřese našimi zápěstími a pouta znovu zacinkají. „Tak kdo tu velí?“

Zamračím se na něj. „Pro dnešek ty.“ Uhlazuju si vlasy za ucho a rovnám si prstýnek s diamantem.

„To je od tebe velice rozumné,“ řekne tiše a prudce se sklání pro dravý polibek. Chytám se ho za rameno a přijímám jeho laskavý jazyk i teplo velké dlaně položené zezadu na mém krku.

„Hmm,“ zamručí. „Chutnáš znamenitě. Jste připravená, paní Wardová?“

Probouzím se zpátky k životu. „Jsem,“ řeknu rozechvěle a zadýchaně.

Očima zabloudí k mému břichu a pomalu k němu zvedá ruku. Poslední dobou to dělá pořád. Jenom tím potvrzuje všechno, co už o něm vím, a vůbec mi to nepřidává na klidu. Tohle mě tíží ze všeho nejvíc. Já nechci dítě.

Když se mě dotkne a zlehka mi přiloží prsty k podbřišku, ucuknu a on ztuhne. Nevím, proč se to stalo. Nezvedne ke mně oči, je-

nom chvíli beze slova čeká, než roztáhne prsty a opíše jimi několik velkých, pozvolných kroužků. Přála bych si, aby s tím přestal. Ani jeden z nás o tom zatím nepromluvil, ale nemůžeme kolem toho chodit věčně. Musel vycítit, že se do mateřství vůbec nehrnu.

Ustupuju a jemu klesá ruka. „Tak už pojď.“ Nedokážu se na něj podívat. Vyrážím ke dveřím, ale brzy jsem nucena zastavit, protože Jesse zůstává stát a oko pout se mi zakusuje do ruky. Bolestivě syкну.

„Můžeme o tom mluvit, Avo?“ řekne stroze.

„O čem chceš mluvit?“ Tohle nedokážu, ne teď – určitě ne v náš svatební den. Celé týdny kolem toho oba chodíme po špičkách a projednou jsem to já, kdo se o něčem nechce bavit. Dusím to v sobě, to si uvědomuju, ale každým dnem to na mě doléhá o něco mocněji. Mohla bych být v tom.

„Ty víš o čem.“

Oči nechávám sklopené, protože nevím, co dalšího říct. Běh času jakoby zpomaluje a zveličuje divné ticho, které se mezi námi usadilo. Poslouchám, jak se Jesse nadechuje, aby znovu promluvil, přestože já hodlám mlčet. Vtom se prudce otevírají dveře a dovnitř vráží moje máma. V životě jsem nebyla tak ráda, že ji vidím, i když pochybuju o tom, že to vylepší Jesseho vztah k ní.

„Můžu se zeptat,“ vyrukuje na nás máma, „proč jste vy dva prostě někam neutekli a nevzali se tajně? Dole máte hosty, servíruje se večere a já mám dost běhání a pokusů dostat vás pod kontrolu.“

„Vždyť už jdeme.“ Zatáhnu za pouta, ale Jesse se ani nehne.

„Dorazíme za pár minut, Elizabeth,“ zareaguje stroze.

„Ne, jdeme hned,“ namítám a tiše ho nabádám, aby to nechal být. Vyzkouším i prosebný pohled a on s povzdechem zavrtí hlavou. „Prosím,“ naléhám potichu.

ZPOVĚĎ

Frustrovaně si prohrábne vlasy a sevře čelisti. Nemá z toho radost, ale podvoluje se a nechává se odvést z pokoje. Nemůžu uvěřit, že si na takový rozhovor vybral ze všech dní zrovna tenhle. Můj svatební.

Scházíme dolů a mezi námi zůstává napjaté ticho, kterého si ale máma nevšimne. Jsem pěkně naštvaná. Proč dnes?

3

Zimní zahrada vypadá neskutečně. Tessa odvedla vynikající práci, když se držela základní barevné kombinace bílé a zelené. Bílá je vlastně všude a sem tam ji doplňuje zelené listoví mezi záplavou bílých kal, které zdobí každé volné místo. Židle jsou potažené bílou organzou s velkými zelenými mašlemi umístěnými vzadu a na stolech jsou tu a tam rozseté lístky kapradin. Stolům dominují vysoké skleněné vázy plné křišťálově čisté vody s dlouhými květy kal. Jednoduchá, nenápadná elegance.

Za stálého žmolání ubrousku jsem se prokousala třemi chody bez vína a přechoťně jsem se zapojila do hovoru se všemi, kteří se kolem mě pohybovali. Zkrátka jsem dělala vše pro to, abych se vyhnula očnímu kontaktu s Jessem. John, jako Jesseho svědek, mezitím pronesl krátkou a milou řeč, a tím myslím opravdu krátkou. Nezmínil se v ní o historii jejich přátelství ani o strýci Carmichaelovi, stejně tak nepadlo slovo o časech, kdy spolu začínali. Mlčenlivý patron ani na chvíli nevypadl ze své role, ale nikdo se neodvážil zasmát nebo zabučet nad délkou jeho projevu, ve kterém nebyla špetka humoru. John není

žádný bavič, i když se zdá, že ho Jesseho vztah se mnou někdy dost baví.

A teď je na řadě táta. Slzy mám na krajíčku, když ho sleduju, jak se prokousává poznámkami na malých papírcích a nostalgicky vzpomíná na mé dětství, přičemž se zmiňuje o mých vylomeninách, a pak dokonce všem vypráví o tom, jak mě v obchodě přistihli při krádeži cukrovinek a já snědla důkaz.

Nakonec pozvedá sklenku a otáčí se k nám. „Hodně štěstí, Jesse,“ pronese tak vážně, že se sborově zasmějí všichni naši hosté včetně Jesseho, který taky vstává, aby přijal jeho výzvu k přípitku, ale ruku nechává nízko, aby mi neškubl zápěstím. Táta sklízí bouřlivý potlesk, sedá si a obrací do sebe panáka whisky, zatímco máma ho s úsměvem hladí po rameni.

Jesse staví vodu na stůl, obrací se ke mně, kleká si a bere mé ruce do dlaní. Napřimuju se, očima rychle přelétnu místnost a zjišťuju, že nás všichni bedlivě sledují. Proč nemůže hrát podle pravidel?

Rychle mi krouží palci po hřbetech rukou a pohrává si s mými prsteny tak, že je otáčí a pak je zase narovnává. Potom na mě upře svůj úžasně zelený pohled a já se ztrácím ve dvou trpytivých tůních čirého štěstí. Je se mnou šťastný, přestože ho napínám kvůli jisté věci, o které si skutečně musíme promluvit. Tolik jsem bojovala, abych ho rozmluvila, a teď kolem toho sama chodím jako kolem horké kaše. To já před tím utíkám, i když je to problém, který vytvořil on.

„Avo,“ promluví tiše, ale já nemám nejmenší pochyby, že ho slyší celá místnost. To ticho křičí. „Moje krásko,“ pousměje se. „Celá moje.“ Předklání se a já dostávám něžný polibek. „Nepotřebuju každému ukazovat a dokazovat, jak moc tě miluju. Nemusím o tom nikoho přesvědčovat. Jenom tebe.“

Teprve začal mluvit a mně už se dělá knedlík v krku.

Vzdychne. „Dostala jsi mě. Polapila jsi mě a já se topím ve tvé fyzické i duševní kráse. Víš, že se bez tebe neobejdu. Můj život je teď stejně krásný jako ty. Díky tobě chci žít smysluplně – s tebou. Jsi všechno, co potřebuju – pečovat o tebe, naslouchat ti, ctít tě.“ Pouští mě a dlaněmi zvolna přejede po mých stehnech. „Milovat tě.“

A jsem v háji. Moje máma je v háji. Vlastně jsou všichni tady v háji. Zuby mám zaťaté do spodního rtu, abych potlačila hlasité vzlyknutí. Knedlík v krku mě dusí a oči se mi zalévají slzami, skrz které pozoruju Jesseho hezký obličej – obličej mého manžela, který mě neustále válčuje, duševně i tělesně.

„Potřebuju, abys mi to všechno dovolila, Avo. Je pro mě bezpodmínečně nutné, abys mi dovolila o tebe pečovat už napořád.“

Zaslechnu mámin tichý vzlyk a sama se mu taky neubráním. Hlavně ne teď. Už od začátku mě dokázal emočně ždímat pouhým dotykem. Teď k tomu používá doteky a slova. Mým osudem je život plný citového vypětí, odzbrojující něhy a infarktových pohnutí. Bude mě odzbrojovat při každé příležitosti.

„Já vím,“ špitnu.

Přikývne, dlouze vydechne a pak se postaví a přivine si mě k sobě. Obejme mě jednou paží a stiskne zvlášť silně, aby nahradil chybějící protipól. Obličej mu tisknu ke krku a vdechuju jeho svěží mátovou vůni, která mě nutí zavřít oči a slastně vzdychnout. Budu muset sebrat rozum a začít přemýšlet o tom, jak se s tím vším vyrovnat. Tohle nikam nezmizí, ani kdybych si to přála.

Zmlklá místnost už není tak tichá. Když se vymaním z Jesseho objetí, vidím, jak lidé vstávají, a prostorem zimní zahrady rezonuje dlouhý, uznalý potlesk. Měla bych cítit ostych, ale není tomu tak. Právě ke mně promluvil, jako bychom byli sami, dokázal, že mu opravdu nezáleží na tom, kde je a s kým – kdekoliv a kdykoliv, tak to bylo od první chvíle a tak to i zůstane.

Sleduju, jak k nám přistupuje máma a tiskne si Jesseho na hrud. „Jesse Warde, já tě miluju,“ šeptá mu do ucha, zatímco on ji objímá jednou rukou, „ale prosím, sundej mé dceři ta pouta.“

„To se nestane, Elizabeth.“

Pouští ho a plácne přes rameno, ale to už ho svírá Kate. „Panebože. Mám chuť tě zlíbat.“

Převracím oči. Moje ruka je vláčena sem a tam, zatímco lidé gratulují mému neurotickému bývalému příteli k jeho malému projevu. Tohle je náš svatební den, a přesto tu nechci být. Všichni ti lidé, včetně Kate a mámy, mi stojí ve štěstí. Chtěla bych ho jenom pro sebe, jenže už přijíždějí večerní hosté, takže nikam neutečeme.

Poté co jsem byla po milionté políbena na tvář a Jesse potřásl rukou každému přítomnému, mě odvádí ze zimní zahrady.

„Avo?“

Otáčím se a stanu čelem k mému bratrovi, který je nám v patách. Skoro si přeju, abych tady nebyla. V jeho tváři se zračí vnitřní boj a je to neskutečně bolestivý pohled. S pohledem upřeným na zápěstí začínám přemýšlet, jak bych mohla přesvědčit Jesseho, aby mě pustil. Neudělal to kvůli mámě a pochybuju o tom, že to udělá kvůli bratrovi. Víím, že je Dan vůči Jessemu obezřetný, a taky víím, že si to Jesse uvědomuje. Podívám se na Jesseho, i on mě sleduje. Je mu jasné, o čem přemýšlím, a mně je jasné, že z toho nemá radost, přesto sáhne do kapsy a vyndá z ní malý klíček.

Beze slova mi odemyká pouta a nechává je viset na svém zápěstí. „Jdi,“ řekne tiše a střelí po Danovi výhružným pohledem.

Dan mu oplácí stejnou mincí a taky k němu vyšle očima varovný signál. Tohle nemám zapotřebí, a vůbec ne se dvěma nejdůležitějšími muži mého života. Je zřejmé, že Dan má jisté obavy, a to o nás nezná všechny podrobnosti, ale naprosto přesně víím, proč

má obavy Jesse. Dan je hrozba. Je to sice můj bratr, ale pořád představuje hrozbu, tedy v jeho očích určitě.

Nakláním se, abych Jesseho políbila na tvář. Cítím, jak mi jeho ruka sklouzne přes bok na zadek. Teprve pak odvrátí pohled z Dana a stočí obličej k mým rtům. „Ať vám to netrvá dlouho,“ řekne, pouští mě a odchází k baru.

„Tak pojd,“ natahuju ruku k Danovi a on mě za ni bere a nechává se odvést ven do zahrady.

Chvilí spolu v tichosti kráčíme po šterkové cestě podél tenisových kurtů, až se ocitneme v přilehlém háji. Nízké večerní slunce se prodírá skrz klenbu stromů a vrhá na zem pod naše nohy miho-tavé světlo. Oba máme něco na srdci, ale ani jeden z nás se nemá k tomu, aby promluvil jako první, a tak se soustředím na pronásledování světelných skvrn, které mi v lesní půdě tančí u nohou. Tohle jsme ještě nezažili. Nikdy mezi námi nepanovalo napětí, zato teď si to vynahrazujeme. A je to *fakt* nepřijemné.

Pouštím Danovu ruku a zvedám si šaty, abych překročila větší kořen, ale zaklesne se mi při tom podpatek a já zavrávám. „Ty jo!“

„Pozor!“ Dan mě chytá za loket, aby mě podepřel. „Myslím, že ty boty nejsou dobré na turistiku,“ podotkne s pousmáním.

Hned se cítím líp. „To nejsou,“ zasměju se a znovu chytám balanc.

„Avo...“ odmlčí se.

Vrhám na něj odevzdaný pohled. „Prostě to řekni, Dane. Víím, že to ze sebe chceš dostat od chvíle, cos Jesseho poznal, tak to udělej.“

„Tak jo. Nemám ho rád.“

Jeho slova mě trochu zarazila. Vždyť ho sotva zná. „No teda,“ uchechtnu se překvapeně. „Nečekala jsem, že budeš tak přímý.“

Pokrčí rameny. „A cos čekala, že řeknu?“

ZPOVĚĎ

„Vždyť ho ani neznáš. Mluvil jsi s ním sotva jednou, abys ho poznal, a už tehdy jsi ho varoval,“ obviňuju ho oprávněně. Máma sice proslov staršího bratra zarazila, ale stihl alespoň začít. Jesseho zatnutá čelist a očividná strnulost byly jasnými známkami toho, co si o Danově výstraže myslel.

„Tak mi teda vysvětli jeho problémy s pitím,“ vyzývá mě.

Vykulím na něj oči. „O čem to mluvíš?“ Jeho káravý výraz se mi ani za mák nezamlouvá.

„Mluvím o jeho problémech s pitím, do kterých nás laskavě zaskvětil Matt a o kterých se od té doby mlčí. Za celý den se ani nedotkl alkoholu, a to se nedá přehlédnout, Avo. Aspoň já si toho všiml. Máma je nejspíš moc zabraná do povinností matky nevěsty, aby to zaregistrovala.“

Já věděla, že se něco pokazí. Poté, co si Jesse získal naše tým, že je pokoutně přivezl do Londýna, zamilovali si ho a o možném alkoholismu se víc nezmiňovali. Usoudili, že to byla Mattova zlomyslnost, aniž bych je na tu myšlenku musela přivést já. Nechci, aby se Dan šťoural v problému, který vlastně žádným vážným problémem není. Jesse se nenapil od chvíle, kdy jsem ho našla v *Lussu*. Dokud má mě, nepotřebuje to. A o tom, že mě má, nejsou žádné pochyby.

„A co jeho rodina?“ pokračuje.

„Už jsem ti říkala, že s nimi nemluví.“

„To je super,“ zasměje se. „Jak uklidňující, a to jsem neměl rád Matta.“

Jeho poslední poznámka mě rozčílí. Rozdáváme si to v souboji pohledů a já ani necítím potřebu Jesseho bránit. O tomhle odmítám polemizovat, a to i s bratrem, který se neomalenež dožaduje odpovědi. „Takže teď je z tebe Mattův advokát, jo?“ šlehnu po něm nevraživý pohled a zapíchnu prst do vzduchu těsně u jeho obličeje.

Cítím, jak to se mnou cloumá, a to se s Danem nikdy nehádám. „Nemá problém s pitím a nemá rodinu, tak si dej pohov. Radši si promluvíme o tom, co tě opravdu žere. Třeba o Kate.“

Teď na mě kulí oči on. Jo, právě jsem trefila hřebíček na hlavičku. Nedovolím mu, aby mi svými rychlými soudy kazil den. Stejně jsou mylné, odmítám se jimi zabývat.

„Mě nic nežere!“ okřikne mě, ale jeho tón potvrzuje, že jsem tala do živého. „Kate je mi naprosto u prdele!“

„No jistě!“ zasměju se. „Tak proto jsi z ní celý den nespustil oči. Tohle mi netvrď, Dane.“

„Kdo sakra je ten Sam?“

Zalapám po dechu. Já to věděla! Možná nejsem nadšená z toho, jakým směrem se teď Katein milostný život ubírá, ale budu radši, když si bude užívat se Samem, než aby se řítila do jisté vztahové zkázy s Danem. Už jednou to skončilo slzami a stalo by se to zase.

„Je pro ni dost dobrý,“ odseknu. Nemůžu uvěřit, že jsem to řekla. Dan by dostal na místě infarkt, kdyby jen tušil povahu jejich vztahu. Ani já o tom vlastně nemám konkrétní představu, ale jistý obrázek jsem si udělala. „Měl bys to nechat plavat.“ Zvedám si šaty s úmyslem vydat se zpátky, ale on mě chytá za ruku.

„A co když nechci?“

„Koukej ji pustit,“ ozývá se povědomé hrdelní zavrčení, které mě donutí rychle otočit hlavu směrem, kde opodál stojí Jesse. Těžce oddychuje a v obličeji má vražedný výraz.

„To je v pořádku. My už tady končíme,“ řeknu a vytrhnu se Danovi. Musím dostat Jesseho pryč, než Dana převálcuje. A tentokrát nejen slovně.

Dan postoupí o krok dopředu. „Je to moje sestra.“

Jesse s temným pohledem uzavírá mezeru, která je dělí. „Je to moje žena.“

Můj bratr se tiše zasměje, což není dobrý nápad, soudě podle Jesseho náhle nehybného výrazu. Měla bych zasáhnout, ale myšlenka, že bych měla vstoupit mezi dva rozzuřené chlapy, mě moc neláká. Jenže pak si všímám, jak Jesse svírá ruce v pěsti, a je mi jasné, že musím zakročít okamžitě.

Pokládám mu ruku na paži a on sebou cukne, příliš soustředěný na Dana, než aby si všiml, že jsem to já. Jakmile si to uvědomí, přestává na Dana vrhat smrtící pohled a obrací oči ke mně. Ihned zjihnou.

„Pojďme,“ brouknu a sježu dlaní po jeho ruce, abych ho za ni chytla.

Přikývne a společně se mnou se obrací k odchodu, aniž by Danovi věnoval další pohled. Jsem za to vděčná. Dan zjevně není na správném místě a já vím, jak vytrvalý dokáže být, když se brání. Kate za to nemůže, ale znovu mu zamotala hlavu. Dan se s tím snaží vyrovnat tak, že se soustředí na mě.

Vracíme se k sídlu a Dana necháváme za sebou.

„Podej mi ruku,“ domáhá se Jesse a natahuje se pro ni. Nechávám ho, aby mě za ni vzal a znovu mi nasadil pouta. „A už po mně nechtěj, abych tě pustil.“

„Neboj,“ zabručím. Teď si přeju, aby mě býval nepouštěl. Pak bych nemusela čelit Danovým potížím s Kate a jeho dotěrným otázkám ohledně Jesseho pití. „Klidně zahod' klíč.“

Jesse tázavě zvedá obočí. „Přeješ si, abys ke mně předtím zůstala připoutaná, vid'?“

„Jo,“ uznávám. „Už mě nepouštěj.“

„Jak si přeješ,“ souhlasí. „Dala by sis něco k pití?“

Dál kráčíme směrem k domu, znovu spojeni, znovu propojeni. „Moc ráda.“ Za celý den jsem měla sotva pár hltů a překvapuje mě, že mi to nabízí.

„No tak.“ Přitahuje mě k sobě a dává mi pusu na čelo. „Nemohl jsem si to nechat líbit, Avo. I když je to tvůj bratr.“

„Já vím,“ souhlasím potichu. Jeho sebeovládání je pro mě příjemným překvapením. Jessemu je jedno, koho zlikviduje, a Dan mu v tomhle moc nepomohl. Pokusil se mě fyzicky zadržet. To byla ta nejhorší věc, kterou mohl udělat. Nechci, aby spolu můj manžel a bratr bojovali, ale vím, že Jesse nikdy necouvne, pokud jde o mě, a Dan by zase nikdy neztratil tvář. A to je problém.

Večerní hosté už dorazili. Procházíme barem a přitom jsme na každém kroku oslovováni, líbáni a zahrnováni gratulacemi. Když konečně dojdeme k baru, jsem vysazena na stoličku a dostávám sklenici vody. Vody? Podívám se na sklenici s čirou tekutinou a pak zpátky na Jesseho, který zatraceně skvěle předstírá, že nevidí můj nevěřící výraz. Voda?

Přichází k nám napružená Tessa, která vypadá přinejmenším stejně podrážděně jako chudák máma. „Kde jste byli?“ ptá se nevěřičně a téká pohledem z Jesseho na mě a zpátky. „Měli jste krájet dort!“

Jesse otvírá láhev s vodou a dopřává si pořádný lok. Tessino rozhořčení ho ani v nejmenším neznepokojilo. „To je v pohodě.“

Tessa nevěřičně zakroučí hlavou a vyrazí směrem ke vstupní hale. Klidně by mohla odejít. Zdá se, že její služby už nejsou potřeba.

„Copak ty nechceš krájet dort?“ divím se, zatímco mi poskocí zápěstí, protože Jesse šroubuje víčko zpátky na láhev. „Kate se mohla přetřhnout, aby ho vyrobila tak narychlo.“

Natáhne se, aby mi pootočil prsten na ruce diamantem nahoru. „O důvod víc neničit ho,“ pronese vážně.

„Ty jsi neuvěřitelný,“ vzdychnu a očima přelétnu prostor baru, takže zahlédnu, jak Sam s Drewem baví mého tátu, kterému už

lehce zrůžověly tváře. Máma si libuje v pozornosti lidí, kterým nepochybně nabízí průvodcovské služby po pozemcích, a Kate vypadá opile. Tom mi pokyne vláčným zápěstím, Victoria mi infantilně zamává, rozhlédne se kolem po Drewovi a uhladí si blondáté vlny. A chudák Sally vypadá, jako by se snažila co nejvíc splynout s davem, ale stejně pořád září, ačkoliv tu její nový objev není. S úsměvem vracím pozornost k Jessemu přesně ve chvíli, kdy se do baru přihrne Tessa.

„Takže, mluvila jsem s Elizabeth,“ zafuní. „Za chvíli rozkrojíme dort a pak bude první tanec, tak ne abyste mi zase někam zmizeli.“ Opouští nás rázným krokem a mně zacukají koutky. Ta rozhodně lituje, že tuhle práci vzala.

„Jsi v pořádku?“ Jesseho hřejivá dlaň mi přejeđe po tváři.

„Jasně že jsem,“ odpovídám, ale není to pravda. Pohádala jsem se s bratrem, a to se ještě nikdy nestalo.

„Ale nevypadáš tak. Řekl jsem, že chci, aby sis dnešek užila.“

V duchu se zasměju. Tak mi měl dopřát něco k pití, a naopak se měl vyhýbat tématu, které mě momentálně nejvíc znepokojuje. „Jsem v pohodě,“ vzdychnu a pořádně se napiju vody. Blbý vody.

Blíží se k nám Patrick s Irene, můj velký dobrácký šéf přitom mává velkou béžovou dárkovou taškou a jeho žena je zahalena v množství látky se zvířecím potiskem. Myslím, že by to mohly být šaty. Jsou extrémně rušivé. Honem obracím oči zpátky k Jessemu. „Jde sem Patrick. Dal jsi mi čas do pondělí, vzpomínáš?“ Tohle si musíme rychle ujasnit.

Jesse se ohlédne přes rameno. „Jistě, Avo. Ale jenom do pondělí.“

„Srdíčko!“ Patrick mi strká dárkovou tašku do ruky a líbá mě na tvář, potom podává ruku Jessemu. „Pane Warde,“ zdraví ho, ale když spatří pouta, na vráscitém čele se mu prohloubí rýhy.

„Pro vás Jesse, prosím. Děkuju, že jste přišli,“ potřásá si s ním můj manžel rukou.

„Jistě, Jesse.“ Můj šéf nakonec odlepuje zrak od našich zápěstí. „A to je Irene,“ ukáže na svou ženu, která se celá tetelí s tím nejširším úsměvem na tváři. Musím se pousmát – Jesse na ni udělal dojem.

„Ráda vás poznávám,“ zahihňá se.

„Nápodobně,“ uzemní ji Jesse úsměvem, který má vyhrazený pouze pro ženy. Irene se jako na povel celá rozplývá. Je neuvěřitelný. „Personál našeho baru je vám plně k dispozici.“

„Děkujeme,“ zardí se. „Ten hotel je prostě překrásný!“

„Dobrý den, Irene,“ zdravím ji s úsměvem. Dotyčná odlepuje dychtivý pohled od mého muže a přesouvá ho mým směrem. Je to děsná ženská, ale momentálně to o ní neplatí. Má příliš mnoho práce s vypínáním hrudníku a zatahováním břicha. „Jak se máte?“

„No, úžasné!“ zaspívá mi zblízka do obličeje. „Vypadáte božsky, Avo.“

„Děkuju,“ vybreptnu překvapeně. V životě jsem od ní neslyšela kompliment, vůbec nikdy, takže jsem ho nečekala ani teď. Obvykle jenom tlachá o svém společenském životě a pomlouvá své stejně zaneprázdněné kamarádky.

Patrick ji bere za loket a vede ji pryč. „Dáme si něco k pití.“ Ještě na mě zakouří očima a já se na něj soucitně usměju. Víím, že mu připadá dotěrná.

„Zajímavá žena,“ utrousí Jesse, který je při pohledu na její vlnící se tělo v leopardích šatech trochu vyveden z míry.

Zasměju se. „Dělá Patrickovi ze života peklo.“

„To si dokážu představit.“

„Hele, John,“ řeknu při pohledu přes Jesseho rameno. Blíží se k nám mohutná postava, na očích má nezbytné panorama-

tické brýle a ve tváři obvyklý hrozivý výraz. Johnův pohled nejdřív sklouzne k našim poutům, až pak mi pokyne hlavou. Taky na něj kývnu.

„Na slovíčko, Jesse,“ zabručí. Je příliš vážný, nelíbí se mi to. Jesse po mně střelí pohledem, což mě znepokojí ještě víc.

Sáhne do kapsy, ze které loví klíček od pout. Dívám se, jak mi ho přikládá k zápěstí. „Co to děláš?“ vyjeknu a cuknu rukou.

„John se mnou potřebuje mluvit,“ ucedí napjatě.

„Tak to teda ne,“ zasměju se. „Nebudeš mě pouštět, jenom když se to hodí tobě, Warde. Na to zapomeň.“ Očima hledám oporu u Johna, který si ovšem drží obličej bez výrazu.

„Já se hned vrátím, Avo,“ přitahuje si moje zápěstí zpátky.

„Ne! Kam vůbec jdeš?“ Podívám se na Johna. „Kam vůbec jde?“

„To je v pohodě, paninko.“

„To vůbec není v pohodě, panáčku!“ houknu na něj možná moc nahlas a vysloužím si Jesseho výhružné zamračení. Je mi to jedno. Tohle se mu nepovede. Nedovolím mu, aby se mě zbavil, kdy se mu zlíbí. Je to můj svatební den.

„Dávej si pozor na puslu!“ napomíná mě zblízka. „Hned jsem zpátky. A ty tu sakra zůstaneš, Avo.“

Jeho nevraživost mě zarazí, omráčeně sleduju, jak mi chvatně rozepíná pouta a odchází pryč s Johnem. Zůstávám sedět na barové stoličce – nevěsta v úchvatných svatebních šatech ověšená diamanty, všichni naši hosté se smějí, rozmlouvají a popíjejí a já mám chuť sebrat se a jít domů. Je mi do breku, mám pocit bezvýznamnosti a jsem velmi, velmi zraněná. Slézám ze stoličky s úmyslem dopřát si tolik svobody, kolik momentálně mám. Chce se mi na malou. A třeba si tam i trochu pobřečím. Musím se dostat z dohledu těch lidí dřív, než se mi spustí slzy. Co to se mnou je?

„Kampak, zlatíčko?“ ptá se mě máma a hrne se ke mně.

Strojeně se usměju. Už vypila moc *Mariových Mistrovských*. Její účes dávno pozbyl dokonalosti, ale nechává ji to chladnou – jasná známka toho, že má lehkou špičku. „Jdu si odskočit, za chvíli jsem zpátky.“

„Nechceš, abych ti pomohla? Nejsem si jistá, kam se poděla Kate.“ Rozhlédne se po baru.

„Ne, zvládnou to sama.“ Nechávám ji tam stát a mířím k toaletám, posmutněle vyhlížím trochu toho soukromí.

Vrážím do dveří a stoupám si před zrcadlo, abych se podívala na svůj ztrápený obličej. Ta tam je růžolíčí nevěsta. V očích mi chybí jiskra a na tváři šťastný výraz. Cítím se vyčerpaně a příliš zjitřeně. Ztěžka si povzdechnu a štípnu se do tváří, abych do nich vehnala aspoň nějakou barvu. Připadám si trochu vybledle.

„Ach, pane božééé!“

Hlava mi vylétá vzhůru a celým tělem se otáčím za zvukem táhlého vzdechu. Zůstávám nehybně stát a zadržuju dech, protože z jedné z kabinek zaslechnu šramot a šustění. Někdo tam provozuje sex? To ne! Rychle si zvedám lem šatů, abych se odsud vypařila. Mohl by to být pěkný trapas. Udělám jeden spěšný krok, ale vzápětí strnu, protože se dveře kabinky otvírají a z nich vyklopýtá Kate.

Zalapám po dechu a pouštím šaty. „Co to děláš?“ vyhrknu nevěřicně. Víím, že Sam byl trochu namíchnutý, protože jsou všechny nemravnosti zapovězeny a dočasně odsunuty na vedlejší kolej, ale mohli snad počkat.

Kate tuhne od hlavy k patě, divoce pocuchané rudé vlasy jí napůl zakrývají vyjevený obličej. „Ty vole!“ vydechne a upravuje si vlasy.

„Nemohli jste s tím počkat?“ ptám se zděšeně a zároveň s úlevou, že jsem nepřistihla in flagranti nějaké jiné hosty.

„Avo...“ vypraví ze sebe, ale vtom se za ní objevuje muž. A není to Sam.

V údivu mi klesá čelist. „Dane?“ Nemůžu uvěřit vlastním očím. „Co to sakra děláš?“

Pokrčí rameny, ale nepodívá se na mě. Raději svou veškerou pozornost věnuje zapínání kalhot. Očima tčkám z jednoho na druhého a čekám na nějakou reakci, ale žádný z nich se k ničemu nemá. Jenom tak stojí a dívají se všude možné, jenom ne na mě.

Naštvaně šlehnou očima po Danovi. „Říkala jsem ti, že to máš nechat plavat!“ sjeďu ho a pak se zlostně podívám na Kate. „A ty jsi nalitá! Co se to s vámi děje? To jste se nepouchili?“

„Co je ti po tom?“ vyštěkne Dan a odchází. Nechává mě o samotě s mou provinilou kamarádkou.

„Kate?“ naléhám, ale ona se stále vyhýbá mému pohledu. Ví, že udělala hroznou chybu. „A co Sam?“ chci vědět. Ten chudák je tady, a přitom nic netuší. „To se mi snad zdá.“ Přikládám si ruku na čelo, protože mám najednou nějak přetížený mozek.

Kate škytne, pak se zahihňá a chytá se hrany umyvadla, aby ustálila kymácející se tělo. „No tak si užívám,“ řekne vzdorovitě. „A tobě do toho nic není.“

„Aha, tak je to,“ urážím se a znovu si zvedám šaty. „V tom případě si *užívej* dál.“ Obracím se k ní zády, opouštím umývárnu a mířím rovnou do Jesseho kanceláře.

Ze zimní zahrady mezitím vyklidili stoly a je v ní spousta lidí. Kapela láká na taneční parket nějakým klasickým hitem. S úsměvem se propřádám mezi našimi hosty, snažím se působit dojmem šťastné nevěsty, ale veškeré hovory krátím na minimální délku. Nejdřív jsem se pohádala s bratrem, a teď dokonce i s Kate. Chci sebrat Jesseho a někam s ním utéct, abychom byli v našich nejšťastnějších chvílích o samotě, aby se svět a jeho potíže nepletly do naší malé bubliny plné spokojenosti, kde jsme jenom my a naše problémy.

JODI ELLEN MALPASOVÁ

Odhodlaně kráčím chodbou přímo k jeho kanceláři, jenže v okamžiku, kdy spatřím její osazenstvo, mi padá srdce až do značkových lodiček.

Jsou tu jenom dva lidé.

Jesse a... Coral.

4

Můj velký den je najednou ještě mnohem horší. Oba sedí na protilehlých koncích gauče a jejich hlavy prudce vystřelí mým směrem. Já naopak zůstávám stát a cítím se trochu zmateně. Nashromážděný hněv a celodenní frustrace se mění v bolestný pocit. Cítím, jak mě v očích pálí slzy, a vnímám srdce, které mi buší v hrudi. Tohle je poslední kapka.

Nemám ponětí, co si počít, ale jedním jsem si jistá – nechci, aby tahle ženská viděla, jak se hroutím. Pomalu couvám a potíchu za sebou zavírám dveře. S pocitem zmaru se otupěle vydávám chodbou pryč, ale místo návratu mezi šťastné davy svatebčanů se vzdaluju od rozverného klábosení a tančících párů a courám se po šterkové cestě směrem k zalesněné části pozemku.

Poraženě se sesouvám na padlý kmen, ze kterého olupuju uschlou kůru a drolím ji mezi prsty na jemnou drť. Pod odhalenou kůží se mi vkrádá chlad temného večera. Jenom spolu mluvili, ale Jesse ví, co si o ní myslím – ví, co si myslím o všech ženách, s nimiž něco měl, a přesto v tento zvláštní den obětoval čas, který mohl trávit se mnou, a místo toho se setkal s ní. Jsem bezrad-

ná. Chtěla bych ho seřvat, bušit mu pěstmi do prsou a křičet mu do obličeje, ale nemám na to energii. Vysálo to ze mě veškerou bojovnost. Mou vůli otupily dramatické události, které se děly mně i ostatním, a zanechaly mě obnaženou a zranitelnou. A taky na pochybách. Právě teď, v můj svatební den, pochybuju, že najdu sílu na to, abych strávila život s Jessem – že zvládnu odhánět všechny ty ženy a problémy a... pohromy. Bezmoc mě nakonec poráží, z očí mi vytrysknou slzy a stékají na krajky. Tohle slovo mě přesně vystihuje: bezmoc. Těch žen se nezbavím, určitě se nedokážu zbavit Jesseho minulosti a nemůžu mít pod kontrolou to, co dělají ostatní lidé. O jedno jsem se ale postarat mohla – ujistit se, že jsem si vzala antikoncepci. S tichým vzlykem skládám hlavu do dlaní. Ani nemám sílu si pořádně pobřečet.

Navzdory žalostnému štkaní slyším, jak se ke mně zezadu blíží. I s ucpaným nosem cítím jeho svěží vůni čisté vody a máty. A navzdory naprosté otupělosti dokážu jeho přítomnost vycítit. Vnímám ho každým pórem těla, ale zvednout k němu oči nezvládnou.

Otřu si slzy a zlehka popotáhnu. „Vím, že tu jsi,“ hlesnu, ale pohled nechávám sklopený.

„Já vím, že jo.“ Po zemi vržou jeho pravidelně odměřované kroky, a jak se blíží, jsou stále hlasitější. Periferním pohledem vidím, že si sedá vedle mě, ale nedotkne se mě. Ruce nechává sepnuté před sebou a pomalu krouží palci. Slyším, jak se mu zklidňuje zrychlený dech. Určitě běhal po pozemcích jako šílenec a snažil se mě najít. Teď tady sedí celý zamlklý, když má co vysvětlovat. Měl by mi přece vysvětlit, proč mě v náš svatební den nechal samotnou, aby si promluvil s ženou, která ho miluje – s další ženou, která ho miluje.

Uchechtnu se. „Není to k smíchu, jak jsme vzájemně propojení, a teď tu sedí muž, který neví, co říct?“ Vidím, jak se přisouvá, vidím jeho ruku, která překlene prostor mezi námi a dotkne se mě na stehně.

Jeho hřejivý dotek se mnou dělá věci, které teď doopravdy nechci prožívat. Podívám se na jeho roztažené prsty, na plochý platinový prsten s diamanty, který se podobá mému a zaleskne se, když prsty propne a pak mě v nich sevře. „A tak se mě dotýká,“ vzdychnu tiše.

„Miluje tě,“ zašeptá. „A přeje si, aby mohl vymazat minulost, která ti ubližuje.“

Otáčím k němu hlavu a zahlédnu dvě zelené tůně plné lítosti. „Tak proč ses s ní sešel? V den naší svatby, kdy ses zavázal, že se ode mě ani nehneš, proč jsi mě nechal samotnou, aby ses viděl s ní?“

„Nemohl jsem ji nechat stát v bráně, když přijížděli hosté, Avo.“

„Měl jsi jí říct, ať odejde.“

„A vyvolat scénu?“

„Co chtěla?“ ptám se. Musela přijít z nějakého důvodu. „Věděla, že se dnes bereme?“

Čelo mu protne hluboká vráska a usadí se na obvyklém místě. Spodní ret mu mizí mezi zuby. „Jo, věděla.“

To ví od něj? „A přesto přišla? Doufala, že to překazí? Chtěla vrazit do dveří zimní zahrady a prohlásit, že nemůžeme přijmout svátost manželství?“ To je k smíchu.

„Já nevím, Avo,“ odvrací se.

„Kdy jsi s ní mluvil?“ Ta má ale drzost.

Povzdychne si. „Několikrát sem volala i přišla. Opakovaně jsem jí říkal, že jí nepomůžu. Přesvědčoval jsem ji, že k ní nechovám žádné city. Nevím, co víc můžu udělat, Avo.“

„Jak bys definoval aférku?“ udeřím.

Prudce obrací oči zpátky mým směrem, zmatený mou otázkou. „Jak to myslíš?“

„Ona tě miluje a ty říkáš, že to byl jenom sex. Pro ni to zjevně znamenalo víc.“ Zkoumavě ho pozoruju a snažím se odhadnout jeho reakci.

„Kotě, to už jsem ti vysvětloval, byl to jenom sex. Vždycky chtěly víc, ale já jim nikdy nedal důvod to očekávat. Nikdy.“

Při slově *jim* sebou cuknu. To znamená, že jich bylo mnoho, mnoho žen, které ho chtěly, mnoho žen, které ho měly, mnoho žen, které se do něj zamilovaly. Chtěla bych mu říct, co mi vykládala Coral o tom, jakou potřebu v ní vyvolal, ale pak by se dozvěděl, že jsem za něj vzala telefon. Vlastně se jí nedivím – když ho jednou žena dostane, která by ho nechtěla znovu, nebo dokonce nepropadla pocitu, že ho potřebuje? Stalo se to i mně, ale já vím, že touha, kterou ve mně vyvolává, je silnější než jenom touha po jeho dotecích. A teď prostě toužím po tom, aby dýchal. „Nepřeju si, aby ses s ní ještě viděl,“ trvám na svém.

Znovu se na mě zadívá. „Taky že neuvidím. Nemám k tomu důvod.“

Zhluboka se nadechnu a vracím se ke zkoumání půdy pod nohama. „Už toho dnes bylo dost. Chtěla bych odejít.“

„Podívej se na mě, Avo,“ dožaduje se mírně.

„Jesse, nevyžaduj po mně poslušnost, když se cítím takhle.“

„Možná jsi mě špatně slyšela. Řekl jsem, ať se na mě podíváš.“ Teď už to neříká mírným tónem, ale moje sklíčenost mi brání dál vzdorovat. Nemám na to sílu.

„Co je?“ utrousím a vyhovím jeho nevhodnému požadavku.

Kleká si přede mnou a bere mé ruce do dlaní. „Podělal jsem to. Mrzí mě to, jenom jsem ji chtěl udržet dál od tebe. Zpanikařil jsem, myslel jsem, že jí trochu domluvím. Nechtěl jsem, aby pošpínila tvůj mimořádný den skandálem.“

„Je to i tvůj mimořádný den,“ připomínám mu tiše. „Měl jsi mi to říct.“

„Já vím.“ Naklání se, aby mě objal. „Dovol mi, abych ti to vynahradil. Co chceš, abych udělal? Jenom si řekni.“

Uvolňuju se mu v náručí. „Vezmi mě do postele,“ vyslovím šeptem.

„Dobře.“ Staví mě na nohy a zdůrazňuje svou omluvu hlubokým procítěným polibkem. „Pořádně se udobříme později.“ Zvedá mě do náruče a vydává se zpátky k sídlu.

Jakmile vstoupíme francouzskými dveřmi do zimní zahrady, vrhá na nás máma rozlícený pohled. „Tady jste!“ Peláší k nám, pořád lehce podroušená, ale taky namíchnutá. „Nenakrájeli jste dort a čeká se na váš první tanec. Řekněte mi – je tohle svatba, nebo ne?“

Na nic z toho nemám chuť. Jsou tu večerní hosté a my bychom se s nimi měli bavit, ale já se k tomu nedokážu přimět. „Beru Avu nahoru. Je unavená.“ U mámy ani nezastavujeme a Jesse mě nepouští z náruče. Nese mě zimní zahradou a míjí naše hosty, ale u nikoho se nezdržuje.

„Vždyť je teprve deset hodin!“ Máma je v šoku, přesně jak jsem čekala. „A co vaši hosté?“

„Je tady bar, kapela a spousta jídla, Elizabeth. Jsem si jistý, že to přežijí.“ Každou hodinou s mámou ztrácí trpělivost, stejně jako ona s ním.

„No tak, Avo. Řekni mu něco,“ zapřísahá mě máma a mně je jí najednou líto. Dnes je i její velký den a můj pan Majitel ho celý pošlapal.

Zatímco Jesse dál rázuje dlouhými kroky a máma za námi vlaje, beru jeho obličej do dlaní a obracím si ho k sobě. „Ještě chvilku,“ řeknu potichu a Jesse se zarazí. „Můžeme jí dopřát ještě malou chvilku.“

„Ale ty jsi unavená,“ zachmuří se. Ano, to jsem, ovšem ne fyzicky. Zato psychicky jsem přímo vyčerpaná. „Půjdu tě uložit do postele, zlato.“

„Zatanči si se mnou,“ otřu se mu nosem o tvář a zhluboka nasaju jeho svěží vůni. „Pojď tančit.“ Přitahuju si ho blíž a přitom vnímám, jak se otáčí. Věděla jsem, že ho to dostane.

„Díky bohu!“ zvolá máma a radostně se s námi vrací.

Jesse mě staví na nohy uprostřed tanečního parketu a odchází k hudebníkům, kde něco říká do ucha zpěvákovi. Ten přikývne a usměje se. Mezitím se parket vylidnil a já na něm zůstala sama, takže se cítím obnažená a trochu moc na očích. A pak zpěvák společně s ostatními muzikanty mizí z pódia a tichem se rozezní *Chasing Cars* od Snow Patrol. Jesse se otáčí čelem ke mně a zůstává stát, kde je. Dlouho se na mě jenom dívá. Jsem dojatá a vím, že kdybych se podívala na mámu, bude brečet, tak to radši neudělám. Setrvávám pohledem na svém manželovi a sleduju, jak se ke mně pomalu blíží, chytá mě a přitahuje si mě k hrudi. Opírám tvář o jeho rameno a on se začíná pohupovat, přičemž mě pevně drží ve svém velkém silném objetí. Ovívím mu ruce kolem zad a zavírám oči; moje tělo přirozeně následuje jeho neuspěchané ladné pohyby.

„Omlouvám se, kotě,“ zašeptá mi do vlasů. „Je mi líto, že jsem tě tam nechal samotnou.“

Vzdychnu. Víím, že toho lituje, ale přála bych si, aby nejdřív přemýšlel, než něco takového udělá. V mlčenlivém náznaku odpuštění ho obejmou o něco pevněji. „Nechme to být.“

S výdechem mi přitiskne rty na temeno hlavy. „Čím víc se snažím, abych ti neublížoval, tím spíš se to děje. Jsem ztracený případ.“

„Buď zticha.“

„Tak jo, ale stejně toho lituju.“ Taky mě k sobě přitiskne víc. „Už se nemůžu dočkat, až si s tebou zalezu do postele.“

„Já taky,“ souhlasím. Jenže pořád nám všichni stojí v cestě. „Zítra v ní zůstaneme celý den,“ ujišťuju ho.

„Nejdřív se musíme dostat domů.“

Jeho poznámka mi trochu pokazí náladu. Dnes v noci spíme tady. Všechny pokoje byly připraveny pro hosty, hlavně pro mou rodinu. „Tak ale pojedeme domů hned ráno,“ vymíňuju si tiše. Víím, že opustit hosty není slušné, ale nechci se potkat s Kate, a už vůbec ne s Danem.

„Platí,“ souhlasí Jesse. „Hned potom, co se naložíme do vany a posnídáme s tvými rodiči.“

Nechávám se jím kolébat, zavírám oči a psychicky se uvolňuju; dovoluju mu, aby mě zbavil nahromaděného stresu. „Přála bych si, abys mě někam odvezl. Někam, kde by byl klid, jenom ty a já.“

„Přál bych si to samé, ale vsadil bych se, že by k tomu tvoje matka řekla svoje.“

Pousměju se. Jistě, ta by k tomu měla celý proslov. Otvírám oči a hned ji zahlédnu, jak tahá ne právě nadšeného tátů na parket. Hned za nimi následují Kate se Samem a Victoria s Tomem. Znovu přivírám víčka a oddávám se Jesseho náruči a pohupování.

„Paní Wardová, snad jste si na mně neustlala?“ zabrouká.

„Hmm.“ V jeho těsném objetí je mi až moc dobře. Ostatní páry kolem nás jako by nebyly, protože se sama schovávám ve tmě a jenom ho vdechuju, jenom ho držím.

„Miluju tě,“ řekne a vtiskne mi nos do vlasů, jejichž vůni zhluboka vdechne. „Šíleně tě miluju.“

„Já víím,“ zašeptám, otáčím k němu hlavu a nacházím jeho rty. Šťastně zamručí, nadzdvihne mě z podlahy a přitiskne k sobě. Naše jazyky po sobě smyslně kloužou mezi našimi ústy. „Pane Warde, vždyť budete pozornost.“

„Kašlu na ně. Kdykoliv, kdekoliv, kotě. A ty to víš.“ Zaklání se. „Ukaž mi ty oči.“

Dopřávám mu pohled, po kterém touží. „Proč je pořád chceš vidět?“ vyzvídám.

Úsporně se usměje, ale jeho zelené oči se horečně zalesknou. „Protože když se do nich podívám, vím jistě, že jsi skutečná.“

Napodobím jeho mírný úsměv. „Já jsem skutečná.“

„To jsem rád. Ani jsem ti neřekl, jak moc ti to sluší.“ Letmo mě políbí a dál nás jemně kolébá. „Myslel jsem na to, ale moje kráska ze mě udělá hlupáka vždycky, když se na ni podívám. Je to, jako bych ji pokaždé viděl poprvé.“ Zapátrá v mých očích a povzdychne si. „Jenom kvůli tobě mi bije srdce. A jenom pro tebe bude bít. Rozumíš?“

Drobně přikývnu. Chápu to dokonale. „Jenom pro mě.“ Přesouvám mu ruce do týla a vychutnávám si pocit, jaký vyvolávají jeho špinavé blond vlasy proplétající se mi mezi prsty. „Potřebuju, abys mě vzal do postele.“

Zacukají mu koutky úst. „A bude s tím moje drahá tchyně souhlasit?“

Pokrčím rameny. „Mně už je to jedno. Zkrátka tě chci pro sebe. Vezmi mě do postele.“

„Dohodnuto.“ Staví mě na nohy a sklání se pro něžný polibek. „Nemusíte mi říkat dvakrát, paní Wardová.“

„To jsem právě udělala.“

Zamračí se. „Sakra, ale to je chyba tvojí matky.“ Obrací mě a odvádí z parketu. Přitom se těsně proplétáme mezi ostatními páry. „Hele, podívej se na Clivea a Cathy!“ vyjeknu, když spatřím našeho domovníka s Jesseho hospodyní, jak zaklesnuti v pevném objetí šoupavě tančí. Vypadají jako dvě hrdličky. Slyším, jak se Jesse uchechtne. Zároveň zahlédnu Kate, kterou podpírá Sam. A pak si v povzdáli všímám Dana, který upírá podmračený pohled přímo na mou nejlepší kamarádku a jejího troufalého přítele. Tohle bude ještě zmatek. Nikdy jsem si nepřála, aby Dan odjel, ale teď si to přeju. Proboha, na co ta Kate myslela?

ZPOVĚĎ

Jesse mě zatáhne za ruku, a tím odvrací mou pozornost od bratra. Při pohledu na Jesseho je mi jasné, že si všiml, koho pozoruju. „Podle mě to nevypadá jako uzavřená minulost,“ povytáhne obočí. Má pravdu. Nevypadá to tak, ale to mu nepřiznám.

Už se sklání, že mě zvedne, když vtom končí písnička od Snow Patrol a nahrazuje ji nová – mnohem hlasitější a veselejší. Cítím, jak se mi roztahují koutky do širokého úsměvu, přitom sleduju, jak Jesse tuhne v pŕlce pohybu, když se navíc z reproduktorů ozve mužský hlas.

„Nazdar, Justine,“ řeknu tiše a dívám se, jak se zase narovnává. Rozvážně ustupuje o krok zpátky, chytá se za klopy saka, popotáhne je a opráší a upře na mě nadšeně doširoka otevřené oči.

„Vážená paní Wardová,“ zlehka potřeše hlavou. „Teď tomu tady natrhnu prdel.“ Chytá mě za ruku a chvatně mě vede zpátky. Protahujeme se davem přiopilých tanečníků, až se ocitáme přesně uprostřed. Culím se jako naprostý idiot a koukám, jak si stahuje sako a mne ruce. Pak už mě popadá a připomíná mi, jak se umí můj pan Božský hýbat. A skutečně tomu natrhne prdel.

5

O celou hodinu později má Jesse mou mámu zase na své straně a všechny přítomné dostatečně oblažil svou přítomností na tanečním parketu. A já konečně mířím nahoru uvelebená v jeho náručí. Stoupá po schodech a v ruce drží lodičky, které jsem před chvílí zula. Nedokážu udržet otevřené oči a hlavu, kterou si opírám o jeho rameno, mám jako z olova. Slyším, jak lodičky dopadají na podlahu, a vzápětí se jí dotknu nohama.

Okamžitě si opírám čelo o jeho hrud'. „Musíme stvrdit manželský slib,“ zamumlám mu do ní. Otáčím hlavu a labužnický vdechuju jeho vůni. Nic na světě mě nedokáže tak uklidnit.

Zlehka se zasměje. „Jdi ty, na to jsi moc unavená. Stvrdíme ho ráno.“ Chytá mě zezadu za krk a odtahuje mě od sebe, aby na mě viděl. Pokouším se otevřít oči dokořán, ale stojí mě to veškeré úsilí.

„Já vím.“ Chci si zase opřít hlavu, ale on mě zadrží. Pozorně zkoumá můj obličej – každý čtvereční centimetr mé tváře. „Copak?“ ptám se mírně.

„Řekni, že mě miluješ,“ chce slyšet.

Ani v nejmenším nezaváhám. „Miluju tě.“

„Řekni, že...“

„Potřebuju tě,“ přerušuju ho. Už dávno vím, co chce slyšet.

Zamyšleně se pousměje. „Ani nevíš, co to pro mě znamená.“

„Ale vím,“ opravuju ho. Chápu to moc dobře, protože to cítím naprosto stejně. A on to ví.

Sklání se pro letmý polibek. „Chci tě na sobě cítit nahou. Takže tě svlékneme.“ Obrací mě zády k sobě a pouští se do rozepínání dlouhé řady perlových knoflíčků, které mi lemují páteř. „Co je to mezi tvým bratrem a Kate?“ nakousne.

Ta otázka mi okamžitě otvírá ospalé oči. Taky by mě to zajímalo. Doufám, že mezi nimi není nic, ale jistá si nejsem. „Já nevím,“ odpovídám upřímně. Opravdu to netuším. O tom, co se dělo na toaletách, před Jessem pomlčím.

„Buď ses naučila ovládat svůj zlozvyk, nebo mi říkáš pravdu.“ Stahuje mi šaty z ramen až k nohám, abych z nich mohla vykročit.

„Říkám pravdu,“ ujišťuju ho a otáčím se čelem k němu. Narovnává se a odchází ke dveřím, aby tam pověsil šaty. „Myslím, že jejich setkání vyvolalo vzpomínky, to je všechno.“

„Vzpomínky?“ diví se cestou zpátky.

Znovu mě obrací zády k sobě, aby měl přístup k mému korzetu. „Nehodili se k sobě,“ míním. „Znáš Kate; a Dan není zrovna nejtolerantnější muž na zemi. Hrozně se hádali. Danův odchod byl pro ně to nejlepší.“

„Ale teď je zpátky.“

„To ano, ale brzy zase odjede. A co říkáš na Katein vztah se Samem?“ To je další katastrofa na obzoru.

„Už jsem ti vysvětloval, že nám do toho nic není.“

„Ale ona je členkou Panského sídla.“ Znám vyčítavě, ale to je dobře, protože tak to cítím. „Proč jsi to dovolil?“

„Není mou prací vyptávat se potenciálních zájemců, proč se chtějí stát členy. Ověřuju si jejich rejstřík, zdravotní stav a finanční zázemí. Pokud si to můžou dovolit, nejsou nemocní a nemají vážné potíže se zákonem, jsou přijati. Nepořádám terapeutická sezení, abych pátral po jejich pohnutkách, Avo.“

Zamračím se do prázdného prostoru před sebou. „Členové si přece můžou zapíchat i mezi jednotlivými návštěvami sídla a něco chytit, případně je můžou zatknout za násilný čin. Jak by ses to dozvěděl?“

„Požaduju od nich pravidelné měsíční testy, ze kterých dostávám zprávy. Samozřejmě můžou nastat nepředvídatelné potíže, ale snažíme se mít věci pod kontrolou, jak nejlíp umíme. Nedochází tu k penetračnímu sexu bez kondomů a odpovědnost i mlčenlivost členů je součástí jejich smlouvy.“ Dostává se k poslednímu háčku a sundává mi korzet. „Vesměs to jsou respektovaní členové společnosti, Avo.“

„Kteří mají zálibu v provozování úchylného sexu a používají k tomu ještě úchylnější udělátka?“ zabrbílám.

„To není moje věc.“

Jenže tak to není. Je to jeho věc a byla to i jeho záliba. Zamračím se nad směrem, kterým se ubírají mé myšlenky, tak se raději soustředím na to, jak mi sbírá vlasy a shrnuje je ke straně. Nezaměnitelné teplo sálající mi na krk z jeho rtů moje pochmurné úvahy zcela rozptyluje. Zachvěju se a se zasměje.

„Kate je na nejlepší cestě, jak si ublížit,“ povzdychnu si.

Obtočí mi paži kolem odhaleného břicha a přitáhne si mě zpátky k sobě. Teď už jsem dočista bdělá. „Co tě k tomu názoru vede?“

Nevědomky tuhnu v ramenu. „Vím, že ho má ráda.“

Štouchne mě rozkrokem do beder a lenivě a zároveň významně se o mě otře. „A já zase vím, že ji má rád on.“

Vzdychnu, když se pokrčí v kolenou a cestou nahoru se ke mně přimáčkne. A když se jeho rty přiblíží k mému uchu, ani se nesnažím znít nezaujatě. „Tak proč spolu nerandí jako každý jiný normální pár?“ vydechnu.

„Do toho nám nic není,“ zašeptá.

A je to. Ten hlas, ty zatracené boky a pevný trup pod sakem mě dostávají. Prudce se otáčím a vyrážím vpřed, přitom ho nutím couvat k posteli.

„Svátost manželství bude naplněna hned teď.“ Strkám ho zády na postel a lezu si na něj obkročmo. Pobaveně mě sleduje. „Nyní převezmu moc, pane Warde. Nějaké námitky?“

Zakření se. „Jen se ukaž, kotě. Ale pozor na pusu.“

„Hmm... pusa,“ zašeptám a natáhnu se po jeho kravatě. Zatáhnu za ni, takže si buď musí sednout, nebo se bude škrtit. Když se ocitneme tváří v tvář, překvapeně vykulí oči. „Kdo je tu na koni?“ ptám se klidně.

„Zdá se, že pro tuto chvíli ty.“ Bojuje s culením. „Moc si na to nezvykej.“

S úsměvem si nárokuju jeho rty a mámím z nás společné zasténání. Mačkám se k němu a tlačím ho zpátky na postel. Naše ústa se dál pohybují v dokonalé souhře. Jsme tak neuvěřitelně sehraní. Víím, co chce a jak to chce, i když to sám potlačuje. V poslední době jsem se až příliš často vídala s něžným Jessem, ale teď to napravím. Odlepju se od jeho rtů a propracovávám se ke krku. Vychutnávám si pocit z jeho velkých rukou klouzajících po holé kůži mých zad, ovšem kovový materiál pout, který se za jednou z nich táhne, mi už tak velké potěšení nedělá.

„Ženská zatracená,“ zasténá.

„Tak co, chceš mě?“ zlobím ho a štípnu ho zuby do ucha. Jazykem mu kreslím vlhké pravidelné kroužky v důlku pod lalůčkem. Jeho vůně je omamná.

„Nedávej mi tak pitomý otázky.“ Vzepne se proti mně a já vím, že mě chce převrátit, převzít kontrolu a pak pravděpodobně přejít na ospalý sex, a tak se zpevním a zatlačím ho zpátky.

„Ale ne, Warde.“ Dívám se, jak se mu zvedá hrud', sleduju jeho napjatý výraz. Očividně bojuje s nutkáním ujmout se velení, ale já to nevzdám. Víím, že by mě mohl zlechtat a položit na lopatky ve zlomku sekundy a s minimálním úsilím, ale neudělá to. Kromě toho, že se ke mně choval až moc mírně, se teď usilovně snaží dokázat, že se umí vzdát moci, že zvládne být rozumný. Tak moc se o to snaží... ale nezvládá to.

Zvedám ruku, natahuju se po té jeho a on pozorně sleduje, jak mu ji zvedám. Řetízek pout se rozbaluje a zachrastí. Střelím po něm očima, abych odhadla jeho reakci. Spatřím rodící se výraz porozumění. V tu chvíli zatíná svaly. Jemně mu za paži zatáhnou, ale on mi nedovolí, abych ji přesunula tam, kam chci. Tohle je zásadní zkouška. Víím, jak se cítí, když se mě nemůže dotýkat, ale taky víím, že je to nerozumná a bezdůvodná obava a že se přes to musíme dostat. Zatáhnou znovu a tentokrát lehce pozvednu obočí. Zaváhá, ale nakonec mi dovolí natáhnout mu ruku k čelu postele.

„Tentokrát neutečeš,“ vypraví ze sebe. „Slib mi, že mě tentokrát neopustíš.“

„Když mi slíbíš, že se tentokrát nerozčílíš.“ Zacvaknu železko na dřevěný sloupek a podívám se na něj. „Nezlob se na mě.“

Nevýrazně zavrtí hlavou a zhluboka se nadechne. Víím, jak těžké to pro něj je. „Líbej mě,“ poroučí chraptivě.

„Ale teď tady velím já,“ připomínám mu.

„Ježíši, nedělej to ještě horší, než už to je.“ Volnou rukou mě chňapne za nadloktí a přitáhne si mě zpátky na hrud'. Moje rty přistávají na jeho ústech, která mě sytí. Má pravdu. Neměla bych to dělat těžší. Vezmeme to pěkně pomalu.

Nechávám ho, aby mě líbal, jak se mu zlíbí, vplétám mu prsty do vlasů a tahám ho za tmavě plavou kštici. Jsem odhodlaná z něj dostat všechny obavy, ale po mém krátkém pobytu v nemocnici to bude chvíli trvat. Aniž bych přerušila naše spojení, začínám mu povolovat kravatu, stahuju mu ji a rozepínám knoflíčky košile. Konečně mám jeho skvěle vypracovaný hrudník v dlaních.

Postupně ubírám na intenzitě polibku, až se úplně odtáhnou a on s pevně semknutými víčky rozmrzele zavrčí, ale já ignoruju jeho zřejmou nelibost a vydávám se na pouť přes jeho krk, prsa a pevně břicho až k poklopce kalhot. Nosem se otřu o mužství prozatím skryté v kalhotách, šklubne boky a vyráží ze sebe potlačovaný sten. Můj plán funguje. Vydráždím ho k nepřičetnosti, a až ho pustím, bude jako utržený ze řetězu a oškává mě do bezvědomí, jak doufám. Co se týká drsného sexu, máme dost co dohánět.

Cítím, jak mi pokládá ruku do týla, shrábne mi vlasy a trochu zatáhne. V duchu se samolibě ušklíbnu. Rozepínám mu knoflík a pomalu stahuju zip, rukou vklouznu do boxerek a pevně ho chytám za skálopevně ztopořený úd.

Křečovitě se propne v bocích, řetěz pout hlasitě zachrastí. „Krucci, Avo! To snad... jo!“ Prudce zvedá hlavu a upírá na mě zoufale hladový pohled. „Pusa, hned!“

Plazím se po něm zpátky a беру mu hlavu do dlaní. „Tak ty bys chtěl, abych ti ho kouřila?“ Přitisknu mu rty na ústa... a tvrdě.

„Udělej to.“

„Kdo tu má moc, Jesse?“ Kousnu ho do rtu a on zasténá.

„Ty, kotě. Vem mě do pusy.“

Ještě v polibku se usměju a pak mu sklouznu po těle zpátky dolů, osvobozuju jeho penis a poškádlím ho jazykem. Vlhce ho olíznu po celé délce.

„Bože,“ ucedí. „Máš fakt skvělou pusou, Avo.“

„Líbí?“ ptám se provokativně, nasaju ho do poloviny a zase ho pouštím.

„Moc. Já věděl, proč si tě беру.“

Zlehka ho kousnu, vyzývavě. „Celého?“

„Do toho.“

Obemykám ho rty a беру si ho celého, takže ho cítím až v krku. Hlasitě zasténá a trhne sebou proti mně. Pokouším se uvolnit a přijmout jeho vpád, ale zrazuje mě dávicí reflex. Dělá se mi opravdu zle.

Co se to děje?

Honem ho pouštím a vyskakuju z postele. Žaludek se mi obrací a na čele mi vyskakují krůpěje potu. Budu zvracet. Letím do koupelny, přistávám na kolenou u mísy a pak už to ze mě letí ven. Snažím se udržet vlasy z dosahu a zároveň se trefit dovnitř.

„Avo!“ zařve. Slyším hlasitý rachot řetězu pout. „Avo!“

„Já...“ Znovu se dávím a přitom se zajíkám, protože se snažím promluvit a ujistit ho, že jsem v pořádku. Sakra, musím ho odemknout.

„Kristepane, Avo!“ Pokojem se rozléhá vytrvalé chrastění kovu o dřevo doprovázené Jesseho panickými výkřiky. „Do prdele, AVO!“

Nemůžu mluvit. Mám ucpaný krk, teče mi z očí a z mohutného dávení mě bolí břicho. Co to se mnou je? Vždyť jsem sotva začala. Už dřív jsem ho měla v puse celého a tohle se nikdy nestalo. Bože, mně je špatně. Natahuju se pro toaletní papír a otírám si s ním čelo. Musím se sebrat a jít ho pustit, než dostane infarkt.

„Avo!“ Následuje série řinčivých zvuků doprovázená výmluvným zapraskáním a pak už se vrhne do koupelny s rozhalenou košilí, pořád v saku a rozepnutých kalhotách, s vyděšeným výrazem v obličeji. Udělala jsem to zase. Pokoušela jsem se mu ukázat, jak

hloupé a neopodstatněné jsou jeho obavy o mě, ale přitom jsem to ještě zhoršila. Vlastně mi nic není. Jenom nedokážu přestat zvracet. Znovu se nakláním nad mísu a ještě bolestivější křeče mi opět znemožňují promluvit.

Zkouším na něj mávnout rukou – cokoliv, jenom abych ho ujistila, že jsem v pohodě, ale rychle ji vracím zpátky na toaletu, abych se zapřela, protože přichází další vlna dávení.

„Ježíši, lásko.“ Zní tak ztrápeně, ten neurotický blázen. Vždyť je mi jenom špatně. Cítím ho na dotek za sebou, jak mi shrnuje vlasy, aby je podržel vzadu a pohladil mě po zádech. Nedokážu to ovládat. Musela jsem sníst něco zkaženého, možná otráveného.

„Už je to dobrý.“ Když vím, že není možné, abych dál zvracela, utírám si obličej a mnu si tváře v dlaních.

„To vidím,“ utrousí suše. „Ukaž, podívám se na tebe.“

S povzdechem se ztěžka obracím a zjišťuju, že za mnou sedí na zadku.

„Pořád si chceš zašukat?“ zlehčuju situaci, abych ho trochu uklidnila. Ani se nenamáhám zmírňovat jeho strach o mě tvrzením, že se cítím dobře. Stejně mi to nikdy nešlo.

Převrací oči. „Prosím tě, Avo.“

„Promiň.“

„Ženská, ty mě jednou zabiješ, to přísahám.“ Odhrnuje mi vlasy z obličeje. „Jsi v pořádku?“

„Ne, je mi blbě.“ Hroučím se na něj a opírám si tvář o jeho hrudník pod rozhalenou košili.

„Co myslíš, že ti je?“ zjišťuje potichu.

Ztuhnu. Na tohle se ještě necítím. Nejsem připravená roztrhnout ho jako hada za to, že mi schovával antikoncepci. Nemám na to energii, a tak zůstávám zticha, ale vím, že musím vystrčit

hlavu z písku a čelit realitě – té, ve které jsem téměř jistě těhotná. Můj život se na dalších cirka osm měsíců promění v peklo – pravé, mučivé, nesnesitelné peklo. „Odnes mě do postele, prosím.“

Slyším ho zhluboka vydechnout. Jasná známka frustrace. Moc dlouho to už popírat nemůžu, ale jeho potřeba pečovat o mě mi momentálně přináší úlevu. Zvedá se a staví mě na nohy. „Ty jsi ta nejhorší ženská na celé planetě. Chceš si vyčistit zuby?“

„To bych ráda.“

Usměje se a pohladí mě hřbety prstů po tváři. „Všechno bude v pohodě.“

Opravdu? Možná pro něj. Bere si, co chce, i když jsou mi jeho pohnutky záhadou. Ale já si najdu svoje místo, kde se nebudu cítit jako bezbranná a slabá ženuška.

„Jasně,“ souhlasím chabě a zahlédnu záblesk pout, která mu visí na zápěstí... A taky obrovskou rudou podlitinu. „Jesse! Cos dělal?“ Beru ho za ruku a obracím ji k sobě. Na vnitřní straně zápěstí objevuju množství krvavých šrámů. Zalapám po dechu. Tý jo, to muselo bolet.

Vyvléká se mi, sundává si želízka a pouští je na podlahu. „Díky tobě mi bije srdce, lásko, ale taky se kvůli tobě může, sakra, zastavit.“ Zavrtí hlavou a vysazuje mě na desku vedle umyvadla. „Říkálas, že beze mě nemůžeš žít, že jo?“

„Jo.“

Vrhá na mě vyčítavý pohled. „Tak proč se mě pokoušíš zabít?“

Cítím, jak se mi zvlní rty. „Ty komediante.“

„Nechápu, co je k smíchu na tom, že mě vyděsí, když moje žena zvrací poté, co jsem jí strčil ptáka do pusy.“

Vyprsknu smíchy. S hlavou zvrácenou a očima pevně zavřenýma se řehtám. Kvílím a tečou mi slzy a všechno. Dávivý reflex nahradil záchvat smíchu. Nedokážu přestat a on se mě nesnaží

zarazit. Nechává mě, abych si tu chvilku vychutnala. S kartáčkem připraveným u mých úst trpělivě čeká, až se dosměju.

„Promiň,“ chechtám se. „Fakt promiň.“ Otírám si oči a postřehnu jeho zkoumavý zelený pohled, povytažené obočí a skousnutý ret. „Bylo to celkem vtipné, víš?“

„Jsem moc rád, že jsem tě pobavil. A teď otevři pusu.“

Spouštím bradu a on se dává do čištění; na čele se mu zračí soustředění v podobě známé vrásky. Jakmile je hotový, otírá mi čelo žínkou namočenou ve studené vodě, bere mě do náruče a odnáší do postele. Když spatřím pelest postele, vykulím oči. Z polámaného sloupku trčí třísky na všechny strany. Převálcoval postel.

„Šup tam.“ Pokládá mě na kraj postele a já nemarním čas a s dlouhým spokojeným výdechem se zachumlávám pod deku. Obracím se na bok a dívám se, jak se svléká – očima hladově hltám jeho dokonalou postavu.

„Nemůžu uvěřit, že trávím první noc jako tvoje žena v jedné z tvých chlípných ložnic.“ Zmocňuje se mě nepříjemný pocit a já se zavrtím, protože přemýšlím, kdo tu naposledy spal a co se tu dělo. A najednou mám chuť zase vylézt.

„V té posteli nikdo nespál, Avo.“ Přesně ví, na co myslím.

Zamračím se. „Určitě ne?“

S úsměvem si svléká košili. „Ode dne, kdy jsem tu s tebou byl poprvé, sem nikdo nevstročil.“ Pozorně mě sleduje a já se v duchu vracím ke dni, kdy se tu se mnou zavřel a já ho v duchu zapřísahala. „A ta postel je nová.“

„Fakt?“ vyhrknu překvapeně.

Zasměje se. „Fakt.“

„Proč?“

„Protože s tebou nevlezu do postele, kde někdo... spal,“ dokončuje.

Kde někdo píchal, to chtěl říct, ale je mi celkem jedno, jak to podá. Nikdo tady nespál, nešukal ani se tu neválel a já se díky tomu cítím mnohem lépe. „Chceš říct, že tu nikdo nebyl ode dne, kdy jsem tu byla já?“ divím se.

Stahuje si kalhoty a potom i boxerky. „Jenom já. Sundej si prádlo, chci tě nahou.“

Sahám pod deku a svlékám si kalhotky. „Tos tady seděl a mlčky na mě myslel?“ culím se.

Přechází ke komodě a otvírá horní zásuvku. „Je v tom mnohem víc,“ odpovídá tiše a otáčí se s mou podprsenkou v ruce.

S mou podprsenkou!

„Ta je moje!“ vyjeknu. Hlavou mi prolétají vzpomínky na to, jak mě tu uvěznil. Při útěku jsem tady nechala podprsenku a on ji tady měl celou tu dobu schovanou?

Odhazuje ji na komodu a rozpačitě pokrčí rameny. Pak se vrací k posteli a leze si ke mně. Okamžitě se mu choulím na hrudi a tisknu se k němu, obličej zabořený do jeho krku.

„Jsem pohodlný?“ ptá se.

„Hmm,“ zahučím a šátrám po něm rukama, protože potřebuju tak blízký kontakt, jaký je vůbec možný.

On tady seděl a myslel na mě. Schoval si mou podprsenku. Nikdo sem nevkročil, až na mě. A nechal vyměnit postel.

„Jak se cítíš?“ vyzvídá a nechává se ode mě laskat.

„Už dobře,“ vzdychnu. Teď je mi dobře, ale ne na dlouho, o tom nepochybuj.

Taky vzdychne. „Už dobře.“ Přivine si mě k sobě, na hrudi cítím tlukot jeho srdce. „Spi, moje krásko.“

A taky že ano. Zvolna se mi zavírají oči a já usínám.

6

Otvírám oči a protahuju se. Pořádně, hlasitě, uspokojivě, až je mě plná postel. Pak se pro sebe usměju a zaposlouchám se do zvuků, které se ozývají z koupelny – slyším horkou vodu, která se valí z kohoutku ve vaně, Jesseho, jak shromažďuje všechny lahvičky, které bude potřebovat, a nezaměnitelný zvuk čerené vody, aby se udělalo víc pěny. Můj samozvaný koupelový terapeut se chystá dodržet slovo. Dopřejeme si dlouhou společnou lázeň a nepochybně si v ní promluvíme. Chce se mi dnes mluvit?

Sunu se na kraj obrovské postele a nahý našlapuju ke dveřím koupelny, o jejichž rám se opírám. Sedí na židli u okna, lokty se opírá o kolena a vyhlíží ven na pozemky Panského sídla. Taky je nahý, na zádech mu vystupují pevné svaly a vlasy má zvlhlé párou, která v rozlehlém prostoru koupelny kondenzuje. Mohla bych tak stát celý den a pozorovat ho, ale i odsud vidím, jak mu to v hlavě šrotuje závodní rychlostí. A přesně vím, na co myslí. Přemýšlí o tom, že se vyhýbám hovoru, a nepochybně se snaží vymyslet, jak by mě mohl udržet doma, uvázanou u své nohy. Zítra je pondělí, tudíž pracovní den.

Můj nerozumný, vyzývavý, neurotický šílenec posedlý kontrolou.

Můj bývalý playboy.

Nyní můj manžel.

Potřebuju se ho dotýkat.

Tiše se k němu krađu, moje oči se oddávají tím větší rozkoši, čím jsem blíž. Na kůži mě začíná brnět náboj, který se střádá mezi našimi nahými těly. Zmocňuje se mě napětí a zadržuju dech.

„Poznám, když jsi blízko, krásko.“ Ani se neohlédne. „S tím nic nenadělaš.“

Moje tělo se uvolňuje a se zadržovaným výdechem mi klesá hrudník. Obcházím ho, lezu si k němu na klín a pokládám mu hlavu na prsa.

Obemyká mě paží a sklání obličej k mým vlasům. „Chtěla ses ke mně potajmu přikrást?“

„To se mi nikdy nepovedlo.“

„A nikdy nepovede. Jak se dnes po ránu cítíš?“

Usměju se mu do hrudi. „Fajn.“

„Fajn,“ zopakuje a přivine si mě blíž. „Nechod' zítra do práce.“

Poněkud mu vadnu v náručí, i když jsem věděla, že to musí přijít. Ale ulevilo se mi, že nevytáhl tu druhou věc, která ho trápí. Souhlasila jsem, že si ho vezmu tak brzy, pod podmínkou, že bude akceptovat, že nepojedeme na líbánky a že ubere něco ze svých přehnaných ochranných zlozvyků a nerozumného chování. Mé instinkty mi ale našeptávaly, že selže na všech frontách. Narovnáвам se, abych na něj viděla. Jeho oči prosí. „Ale já potřebuju pracovat.“

Zavrtí hlavou. „Vůbec nepotřebuješ pracovat. Potřebujeme být spolu.“

„Vždyť jsme spolu.“

„Ty víš, jak to myslím,“ zabručí. „Sarkasmus ti nesedí, dámo.“

Takhle se nikam nedostanu, tak mu slézám z klína a odcházím k vaně.

„Co to děláš?“ ptá se mých zad.

Nemusím se otáčet, abych si ověřila, že se zamyšleně mračí. „Jdu se koupat.“ Vlezu si dovnitř a uvelebuj se, ale téměř ihned se posouvám dopředu, abych mu udělala místo, když zaslechnu, jak se s udiveným frknutím blíží.

Posadí se přímo za mě, přitahuje si mě k trupu a vzápětí zamíří svými rty k mému uchu, do kterého mě lehce štípně a zavrčí: „Už jsem ti říkal, že se mnou nemáš bojovat.“

„Tak si přestaň činit nesmyslné nároky,“ odseknu nevybíravě.

Skousne mi lalůček o něco důrazněji. „To už jsem ti taky říkal. Že na snaze udržet tě v bezpečí není nic nesmyslného.“

„Měl jsi na mysli udržet mě *v náručí*.“ Zavírám oči a opírám si o něj hlavu, ruce nechávám klouzat po jeho pevných mokrých stehnech.

„Ne.“ Zaplétá prsty s mými. „Udržet tě v bezpečí.“

„Používáš to jako omluvu za svoje nerozumné chování.“

„Ne. To ty mě doháníš k šílenství.“

„Doháníš se k šílenství sám. Zítra půjdu do práce a ty mě necháš jít a nebudeš kolem toho dělat povyk. Slíbilas to.“ Musím mu připomenout naši dohodu, i když vím, že na ni nezapomněl, jenom by mu nedělalo problémy ji porušit.

Znovu ucítím jeho rty u ucha a musím vynaložit všechny síly, abych nevzdychla. „Slíbilas mi, že mě budeš poslouchat. Myslím, že manželský slib přebíjí všechny závazky, které byly učiněny dřív.“ Podsazuje pánev a drcne mě do zadku. „Nepotřebuje tu někdo našukat trochu rozumu do hlavy?“

Trhnu sebou, až kolem nás vyšplouchne voda. To bych moc ráda, ale stejně bych se mu nepodvolila. „Taky jsi souhlasil, že

do mě přestaneš vpravovat rozum šukáním, protože jsme se shodli na tom, že to stejně přináší rozum akorát tobě.“ Začínám si přát, abych s ním takovou dohodu nikdy neuzavřela. Takový sex se vždycky rovnal drsnému sexu.

„Milovat, ctít a poslouchat,“ zašeptá a můj obličej se automaticky natáčí za hlubokým znělým hlasem, kde nacházím jeho rty. „To snad dá rozum, nebo ne?“

„Ne,“ vydechnu. „Stěží pár věcí, které požaduješ, dává rozum.“

„My dáváme rozum.“ Vlhce mě políbí. „Řekni, že dáváme rozum.“

„Dáváme rozum.“

„Šikulka. A teď si sedni, ať tě můžu umýt.“ Vzdaluje se od mých rtů a zanechává ve mně pocit vyprahlosti. Posouvá mě dál od sebe. „Posnídáme s tvou rodinou a pak tě vezmu domů. Domluveno?“

„Domluveno,“ souhlasím. Nemůžu se dočkat, až budeme doma, *klidně* bych ovšem vynechala setkání s Kate a Danem dole. Kačena jedna pitomá. Ani se nebudu snažit zjistit, co ji k tomu vedlo, protože bych to stejně nepochopila, a vážně pochybuju o tom, že to chápe ona. Bude si to vůbec pamatovat? Byla pěkně pod parou. A Sam. V duchu zasténám. Jak se mu teď podívám do očí?

„Na co myslíš?“ osloví mě Jesse a zbavuje mě tíživých myšlenek.

„Na Kate,“ odpovídám bez rozmyslu. „Přemyslím o Kate a Samovi.“

„Říkal jsem ti, že...“

„Neříkej mi, že to není moje starost, Jesse,“ zavírám mu pusku. „Je to moje nejlepší kamarádka. Mám pocit, jako bych se dívala na autonehodu ve zpomalené rychlosti. Musím to nějak zastavit.“

„Ne, ty si musíš hledět svého, Avo,“ napomíná mě tvrdě. „Hoto.“ Odkládá houbu na okraj vany, zvedá se za mnou a cestou ven sahá po ručníku. „Umyj si vlasy.“ Suší se a pak si omotává

ručník kolem pasu. „Možná bys mohla projevit tolik zájmu taky o jistý drobný detail v našem vztahu, který musíme začít řešit.“ Vyčkávacím pohledem mi div neudělá díru do hlavy a já okamžitě zapomínám na všechny problémy týkající se Sama a Kate. Na jeho nově nabytou schopnost mluvit však nereaguju. Místo toho se sklouznu po dně vany a schovávám se pod hladinou bublinkové vody. Ještě nejsem připravená. Zjišťuju, že jeho čerstvá způsobilost k mluvení se vztahuje pouze na témata dle jeho výběru.

Nepodívám se na něj, přesto je mi jasné, že zakoulel očima. Ať si koulí očima, jak se mu zlíbí.

Momentálně se s tím vyrovnávám po svém. Co to znamená? Že zabořím hlavu tak hluboko do písku, jak jen to půjde.

Ruku v ruce vcházíme do restaurace Panského sídla a okamžitě nás vítá hlasitý potlesk a pozdravy, ale první, co kromě hluku zaznamenávám, je Kateina očividná slabost a na druhém konci místnosti Danův pohled, kterým se zavrtává přímo do Jesseho.

Můj manžel si toho buď nevšimá, nebo je oba ignoruje, protože se ohýbá, bere mě do náruče a prochází mezi stoly, aby mě opatrně usadil na židli naproti mámě a tátovi a následně se usadil vedle mě.

„Zlatíčko!“ Mámin radostný výkřik mi málem urve uši. „Byl by to tak krásný den, kdyby nebylo jednoho umanutého chlapa,“ povídá směrem k Jessemu.

„Dobré ráno, Elizabeth,“ zazubí se Jesse na mámu a ta převrací oči, ale řekla bych, že potlačuje laskavý úsměv. „Jak se daří, Josephpe?“

Táta přikývne, ale dál se věnuje krájení parku. „Výborně. Jak jste se vy dva včera bavili?“

„Bylo to skvělé, děkuju. Věnují se vám dobře?“ Jesse se rozhlédne po restauraci a zjevně kontroluje, zda se personál dostatečně věnuje i ostatním hostům.

„Až moc dobře,“ zasměje se táta. „Po snídani práskneme do koní, tak bych rád využil příležitosti a poděkoval ti za tvou pohostinnost. Byl to pro nás opravdu výjimečný den.“

Usměju se na něj, vděčná za jeho vrozenou zdvořilost. Jeho kultivovanost nikdy nezklame. Jsem ráda, že si to užili. „Co Dan, vrací se s vámi?“ ptám se a snažím se znít nenuceně.

„Ale ne, on ti to neřekl?“ diví se máma.

Jesse maže toast máslem, bere mě za ruku a s kývnutím hlavy mi ho do ní vkládá. Tichá instrukce, abych jedla. „Co mi měl říct?“ zjišťuju, než se zakousnu.

„Nějaký čas zůstane v Londýně,“ vysvětluje máma a odkrajuje z tátovy šunky tučný okraj.

Rozkašlu se. „Cože?“

„Že zůstává v Londýně, zlato.“

Já vím, slyšela jsem ji dobře hned napoprvé. Očima střelím přes místnost k Danovi, který sedí vedle tetičky Angely, jejíž štěbetání zcela zjevně neposlouchá. Je to jasně patrné, protože se plně soustředí na Kate.

„Proč?“ hlesnu. „Myslela jsem, že chce rozšiřovat školu surfování.“ Tohle je špatná zpráva. Pokládám toast na talíř, ale Jesse ho hned sebere a strká mi ho zpátky do ruky.

„Říká, že to zas tak nespěchá, a já si rozhodně nestěžuju.“ Máma si nechává naservírovat kávu od Petea, který pak staví jednu i přede mě.

„Bez čokolády, bez cukru,“ utvrzuje se.

Podívám se na něj a vděčně se usměju. „Děkuju, Pete.“ Znovu odkládám toast na talíř a Jesse ho znovu zvedá.

„Jez.“ Vráží mi ho zpátky do volné ruky.

„Já ten blbej toast nechci!“ zaprskám nakvašeně, až u našeho stolu ustane veškeré krájení a kousání a srkání.

„Dávej si pozor na pusu, Avo!“ vyjede po mně Jesse a já na sobě ucítím mámin i tátův udivený pohled. Sama nevycházím z údivu – nepotřebuju, aby se mě pokoušel nutit k jídlu. A vůbec nepotřebuju, aby se tu ometal Dan a komplikoval už tak složitou situaci. Na co si to hraje? Nejsem tak naivní, abych si myslela, že zůstává kvůli tomu, že má o mě strach kvůli Jessemu.

Nevšímám si Jesseho nevěřícího pohledu ani oněmělých výrazů našich a vstávám od stolu.

„Kam jako jdeš?“ Jesse se zvedá zároveň se mnou. „Avo, sedni si.“ V jeho hlase je patrné varování. Ale touhle dobou už bych měla vědět, že si to neodpustí za žádných okolností, ať je kdekoliv a je u toho kdokoliv. Bude se na mě zlobit nebo mě peskovat po každé, když bude mít příležitost. Ani naši ho nezastaví.

„Ty si sedni a dojez si snídani, Jesse.“ Procházím kolem něj, ale on vystřelí paži a chňapne mě za zápěstí.

„Prosím?“ zasměje se.

Zpřímá se mu podívám do očí. „Řekla jsem, aby sis sedl a dojedl snídani.“

„Jo, takže jsem se nepřeslechl.“ Stahuje mě zpátky na židli a pečlivě mi vkládá toast do ruky. Potom se ke mně naklání a do ucha mi šeptá: „Avo, teď není vhodná doba ani místo na to, abys demonstrovala svou převahu. A měj trochu respektu k vlastním rodičům.“ Pokládá mi ruku na koleno a pohládí mě po vnitřní straně obnaženého stehna. „Ty šaty se mi líbí,“ zabrouká.

Sladce se usměju na mámu i tátu, kteří se mezitím vrátili ke svým talířům. Ten má ale drzost. Já že mám respektovat vlastní rodiče? Když dosáhne lemu mých kalhotek a foukne mi do ucha, zatínám zuby. Už to vypadalo, že prohraje bitvu, tak se mě snaží ovládnout dotykem. K čertu s ním. Tisknu stehna k sobě a roztřesenýma rukama zvedám šálek s kávou. Jesse mi dál horce dýchá

do ucha, což si vybírá svou daň. A rodiče se dál šťastně krmí. Nějaký čas už s námi strávili, a tak si zvykli na Jesseho neutuchající touhu po neustálém tělesném kontaktu.

Odtáhne se a oslní mě samolibým, velmi spokojeným pohledem. Ano, pro tentokrát vyhrál, ale jenom proto, že má naprostou pravdu. Teď na to opravdu není vhodná doba ani místo, zvláště proto, že jsou tu máma s tátou. Mimoto vím, že Jesse taky není štěstím bez sebe z novinky, kterou nám máma před chvílí oznámila. Můj muž a můj bratr se nemají rádi a to je fakt, na který bych si měla zvykat, protože vím, že ani jeden z nich nepříjde s olivovou ratolestí.

„Jesse má pravdu, Avo,“ ozve se najednou táta a já překvapeně strnu. „Měla by sis dávat pozor na to, jak mluvíš.“

„Jistě,“ přisazuje si máma rychle. „Takhle se dáma nechová.“

Nepotřebuju se dívat na svého muže, abych věděla, že jeho nabubřelost díky podpoře mých rodičů narostla do obludné velikosti. „Děkuji, Josephe.“ Pod stolem do mě drcne kolenem a já mu to vzdorovitě vracím.

„A kdypak se chystáte na líbánky?“ usměje se na nás máma přes stůl.

„Až se moje žena uráčí,“ odvětví Jesse suše a očima propíchne dosud netknutý chléb v mé ruce. „Což bude zhruba kdy, moje paní?“

Ukousnu roh toastu a pokrčím rameny. „Až budu mít čas. Musím toho v práci hodně zařídit. Můj manžel to ale dobře ví,“ zabodnu do něj vyčítavý pohled a on se na mě zakření. „Nad čím se usmíváš?“ napomínám ho.

„Nad tebou.“

„Co je na mně úsměvného?“

„Všechno. Tvoje krása, tvoje oduševnělost i tvoje nutková potřeba dohánět mě k šílenství.“ Natáhne ruku a urovná mi diamantový prsten. „A to, že jsi moje.“

Periferním pohledem spatřím, jak se máma tetelí nad otevřenou potřebou mého nerozumného muže zahrnovat mě až přehnanou přízní. „Ach, Josephe,“ vzdychne. „Pamatuješ, když jsme byli tak moc zamilovaní?“

„Ani ne,“ zasměje se táta. „Pojďme, už bych rád vyrazil.“ Otírá si ústa ubrouskem a vstává. „Ještě si odskočím a dojdou nám pro zavazadla.“

Elizabeth nereaguje. Je příliš zaneprázdněná láskyplným zíráním na dceru a jejího muže. Táta opouští restauraci a já vyhledávám pohledem Kate. Vypadá hrozně, její světlá pleť je ještě bledší než obvykle, a dokonce i její zářivě rusé vlasy nějak ztratily lesk. Nimrá se v kukuřičných lupíncích, zatímco Sam do ní zvesela něco hustí. Její zubožený stav zjevně uniká jeho pozornosti. Víím, že Kate má kocovinu, ale je zřejmé, že bojuje i s něčím dalším, kromě bolavé hlavy a žaludku na vodě. Copak je Sam úplně slepý? Očima putuju na druhý konec místnosti k Danovi. Pořád na ni civí.

„Taky sis toho všimla?“ ptá se mě Jesse potichu, když si všimne, kam směřuje můj pohled.

„Jo, ale někdo mě varoval, ať si hledím svého,“ odpovídám, aniž bych spustila oči z Dana.

„Jasně, ale neřekl jsem, že nemůžeš bráchovi říct, ať odprejskne.“

Prudce obracím zrak k manželovu profilu, ale on si mého šoku nevšímá a vstává, když se zvedá máma. „Ještě se vrátím, abych se rozloučila.“ Uhlazuje si sukni a odchází. Když mímí Kate, pohladí ji po rameni. Kate se pousměje a pak se podívá na mě, ale rychle svůj pohled odvrací. Povzdychnu si a pomyslím na to, co řeknu své jinak temperamentní kamarádce. Vypadá pěkně rozpolceně, ale já si nemůžu pomoci, stejně jsem na ni našťvaná.

Najednou si vzpomínám, co řekl Jesse, než máma odešla od stolu. „Ty chceš, abych bráchu varovala?“ vracím se k tomu.

Obezřetně se na mě podívá a opírá se zády o židli. „Myslím, že by mu to někdo měl říct. Nechci ti dělat starosti tím, že to budu já, tak jsem myslel, že bys to třeba ráda udělala sama.“

Už jsem se mu pokoušela promluvit do duše a vím, že moje slova nepadla na úrodnou půdu, ale to nebudu Jessemu vykládat, protože by ho to nepochybně přimělo zasáhnout. „Já s ním promluvíím.“ Odkládám nedojedený toast na talíř. „A než s tím zase začneš – nemám hlad.“

„Musíš jíst, kotě.“ Natahuje se k mému talíři, ale já ho plácnu přes ruku.

„Nemám hlad.“ Snažím se být co nejvíce přesvědčivá. „Můžeme konečně jet domů?“

Pohne rukou a vkládá si tu mou do své dlaně. Zamýšleně se na mě zadívá. „Můžeme. Tak pojď.“

Jakmile jsem vyprovodila rodiče, radši ignorovala bratra a řekla Kate, že jí zavolám zítra ráno, nakládá mě Jesse do DBS a odváží zpátky do *Lussa* – do mého domova, na místo, kde budeme společně žít jako muž a žena.

Otvírám dveře a vystupuju, ale překvapeně vyjeknu, protože se opět ocitám v jeho náručí. „Mám nohy,“ směju se a беру ho kolem krku.

„A já mám ruce a ty byly stvořeny k tomu, aby tě nosily.“ Dává mi cudnou pusu, kopnutím zavírá dveře auta a vyráží do vstupní haly *Lussa*. „Teď si tě položíím do postele a nepustím tě z ní až do zítřejšího rána.“

„Domluveno,“ souhlasím, ale v duchu ho nabádám, aby se koukal trochu pochlapit. Dnes nejsem na nějaký ospalý sex zvědavá.

Moje pozornost se odvrací od Jesseho profilu k recepčnímu pultu, protože u něj náhle zastavuje a vyvalí oči.

Copak?

Také se tím směrem udiveně podívám. Za pultem stojí muž s telefonem u ucha – a není to Clive. Zcela určitě to není Clive. Semknu rty, abych se neusmála. Páni, tohle docela určitě vyprovokuje vážné majetnické chování plné nelibosti. Zůstávám zticha a snažím se odhadnout situaci, i když to nevyžaduje přílišné pozorovací schopnosti. Jesse stojí uprostřed haly, nový recepční dál telefonuje a zároveň na sebe oba zírají. A pak se nováček podívá na mě a já se málem zasměju nahlas, když zaslechnu zavřčení, které se ozve z Jesseho hrdla. Božínku, on toho chudáčka roznese na kopytech. Utáhnu sevření kolem jeho ramen a čekám, že převezme iniciativu a rozejde se, ale on zůstává stát, jako by vrostl do země.

„Kde je Clive?“ promluví na nového chlápka, aniž by dál bral ohled na to, že telefonuje. Zavrtím se s úmyslem postavit se na nohy, ale on po mně jenom střílí nesmlouvavým pohledem a zpevní paže. „Zůstaň, kde jsi, dámo.“

„Chováš se jako jeskynní muž.“

„To neřeš, Avo.“ Zelený pohled planoucí nespokojeností se přesouvá zpět na ubohého mladého recepčního, který mezitím položil telefon. „Clive,“ připomíná mu Jesse úsečně.

Nováček opouští prostor za recepčním pultem a já se neubráním přirozenému reflexu a prohlédnu si ho od hlavy k patě. Je to fešák. Má pečlivě zastřižené blond vlasy, spokojené hnědé oči a štíhlou figuru. Na Jesseho nemá, ale pořád je to hezoun. To z něj dělá hrozbu – alespoň v Jesseho světě.

„Budu se tu s Clivem střídat, pane. Měl jsem nastoupit už před časem,“ vysvětluje obezřetně a dělá tak moc dobře. „Můj nástup se zpozdil z osobních důvodů.“ Přechází k Jessemu a podává mu ruku. „Jsem Casey, pane. S radostí vám budu k dispozici ve všem,

co byste mohl... zkrátka kdykoliv budete potřebovat s něčím pomoci, pane..." Nejistě přešlápne.

Znovu se zavrtím, abych se osvobodila. Cítím se hrozně hloupě v náruči majetnického pana Majitele, zatímco se mu představuje nový recepční. Působí mile a bezelstně, ale Jesse mě pořád odmítá pustit.

„Pane Warde,“ dokončí Jesse stroze a ignoruje Caseyho nataženou ruku.

„Těší mě, Casey,“ nabízím mu aspoň svoji, ale Jesse udělá krok zpátky. Proboha živého! Zpražím ho pohledem, ale on nechává oči zapíchnuté do mladého muže před námi. Chová se jako blázen. Vyvinu o něco větší úsilí a dostávám se z jeho objetí, abych mohla přikročit a znovu podat ruku Caseymu. „Vítejte v *Lussu*, Casey,“ usměju se a on si se mnou zlehka potřese rukou. Kdybych nezasáhla, snad by se ten chudák už nikdy neukázal. Clive sloužil non-stop od chvíle, kdy se nastěhovali první rezidenti. Není to žádný mladík. Potřebuje nějaký odpočinek.

„Děkuji, Avo. Také vás rád poznávám,“ usměje se. Má hezký úsměv, ale neunikne mi, jak se mi přitom ostražitě podívá přes rameno. „Teď si říkám, nejste vy ze střešního bytu?“

„Ano, to jsme.“

„Volali z údržby, že vám dorazily dveře z Itálie.“

„To je skvělé, děkujeme.“

„Vyřídte údržbě, ať je bez odkladu nainstalují,“ štěkne Jesse.

„Už jsem to zařídil, pane.“ Casey se s pyšným úsměvem natahuje za pult pro nějaké klíče a podrží je v natažené ruce. Jesse je tomu nebožákovi vyškubne z ruky a zároveň po něm prakticky hodí klíče od auta. „Přivezte nám zavazadla nahoru.“ K výtahu jsem tažena ve stavu užaslého pobavení – přesně jak jsem předpokládala. Uvnitř se ocitám přitlačená zády k zrcadlové stěně,

zepředu se ke mně tiskne majetnický maniak. „Málem tě snědl očima,“ zavrčí.

„To si myslíš o všech.“

„Protože je to pravda. Ale ty jsi moje.“ Přimáčkne ke mně rty a zuřivě mě líbá, tlakem svého těla mě posouvá po stěně nahoru. Jsem nadšená. Tohle není něžný Jesse. Je to mocný, rázný, dominantní Jesse a já už se připravuju na sex, který mi vynahradí všechny předchozí ušlé. Objímám ho kolem ramen a vracím mu to stejnou silou – možná větší.

„Jsem tvoje,“ vydechnu mezi drsnými tahy jeho jazyka.

„O tom mě nemusíš přesvědčovat.“ Rukou mi zašátrá mezi nohama a tvrdě mě sevře v dlani. Zaplavuje mě vlna horkosti a vzrušením mi zatrne v podbřišku. Tohle už fakt potřebuju. Prstem mi vklouzne pod lem krajkových kalhotek. „Vlhká,“ zavrní mi do úst. „Jenom pro mě. Rozumíš?“

„Rozumím.“ Moje tělo jeho prst doslova vtáhne. „Víc,“ škemrám nestydatě. Potřebuju víc.

Odtáhne se a jeden prst nahrazuje dvěma. „Myslíš takhle?“ Zatláčí je silně a hluboko. „Myslíš takhle, Avo?“

Hlavu si opírám o zrcadlo, ústa mám pootevřená, oči naopak pevně zavřené. „Přesně tak.“

„Nebo bys radši chtěla, abych tě píchal?“ Jeho hlas je překvapivě hrubý vzhledem k tomu, jak k mému tělu přistupoval v předěšlých týdnech. Jestli na jeho chování má vliv Casey, pak si přeju, aby tu zůstal navždy. Nekompromisně si mě nárokuje a připomíná mi, komu patřím – ne že bych si to musela připomínat, ale tohle беру. Narovnáвам hlavu, abych se mu zadívala do očí, potom spouštím ruce k jeho kalhotám a rozepínám knoflíky. Vklouznu mu do boxerek a sevru jeho horký a naběhlý penis v dlani. Ostře do sebe vtáhne vzduch. „Neodpověděla jsi na otázku.“

„Chci tohle.“ Zmáčknu ho u kořene a protáhnu ho v dlani až ke špičce. „Chci tě v sobě.“

Naposledy ve mně zakrouží prsty a vytáhne je. Zvedá mě a já mu dávám nohy kolem pasu a chytám ho kolem krku. „Já věděl, že jsi vnímavá ženská.“ Dveře výtahu se otvírají a já se nechávám nést do haly bytu, kde jsou bez zbytečných průtahů otevřeny dveře. Pak už jsme na cestě nahoru do ložnice. „Děláš ze mě hotového zoufalce, Avo.“ Usazuje mě na okraj postele a chvatně mi přetahuje šaty přes hlavu, vzápětí už si svléká triko, skopává conversky a stahuje si džíny s bílými boxerkami zároveň. Skutečně je zoufalý a mě to nesmírně těší, protože teď si mě pořádně vychutná.

Tlačí mě zády na postel a svléká mi kalhotky, podprsenka je neprodleně následuje. Pracuje rychle, ale pořád to není dost rychlé. Netrpělivost je mou zkázkou – a taky jeho úchvatná nahota, která nade mnou ční. Potřebuju se ho dotýkat. Sedám si, ovjím mu paže kolem pevného zadku a přitahuju si ho mezi roztažená stehna. Jeho podbříšek mám v úrovni očí. Zlehka se ho dotýkám rty a posévám polibky jeho jizvu. Při pohledu na ni už se neděším. Je to výrazná nedokonalost, vada na jeho krásném těle, ale pro mě je tím dokonalejší. Můj bezchybný Adonis. Můj Bůh. Můj muž.

Ucítím jeho prsty ve vlasech. Očima putuju po břišních svalech přes prsa až ke smaragdovým hlubinám plným... lásky. Není v nich hlad ani smyslný chtíč – je to láska.

Nechystá se mě divoce zmocnit, bude mě něžně milovat, a to mu jde moc dobře, ale já toužím po jeho dravosti, prahnu po tom, aby se mnou přestal zacházet jako s porcelánovou panenkou. Sjíždím rukama po jeho trupu, až spočinou na jeho dokonalém břiše. Znovu se předkláním a líbám ho tam a pak se začínám posouvat výš. Cestou si stoupám a postupně dospěju až ke krku, načež si

ho přitáhnu dolů, abych mu dosáhla na rty. Když se na něj ladně vyhoupnu a ovinu mu nohy kolem pasu, ucítím, jak mě podepře jednou paží a druhou mě přitiskne k sobě. Nárokuju si jeho rty a on mé touze po spojení našich úst vyhoví. Touze po pevném, nestřídmém a vše pohlcujícím spojení.

Nepokládá mě zpátky na postel. Místo toho mě odnáší do koupelny, obkročmo si sedá na lenošku a mě staví na nohy. Vzhledne ke mně. „Musíme se udobřit.“ Strhává mě na sebe a naše ústa na sebe narážejí. „Nikdo mi nikdy nezabrání v tom, abych si tě bral, Avo,“ mumlá do našeho neoblomného polibku a bitvy jazyků.

„Fajn,“ vydechnu a zatahám ho za vlasy, abych v něm probudila jeho živočišné instinkty – ty, které miluju stejně jako jeho něžné já. On ví, co teď chci a potřebuju, zatraceně dobře to ví a taky mi to dá.

„Moje kráska to chce tvrdě.“ Odtáhne se a tentokrát nespokojeně zavrčím já. Zadívá se na mě, zadýchaný a zpocený. Taky mi to chce dopřát, poznávám to v lesku jeho očí. Sálají a tmavnou zoufalou lačností. To kvůli mně.

Jemně mě táhne dolů a sám zůstává vzpřímený, připravený vstoupit do mě, ale já ztuhnu a zabráním mu v tom. Možná po něm šíleně toužím, ale musím si zachovat zdravý rozum, stejně jako jsem to dělala v uplynulých týdnech. Nenasadil si kondom a podle ostřejšího zatahání za mou paži soudím, že přesně ví, proč se držím zpátky.

„Jesse.“ Moje zadýchanost nesmlouvavě vyzrazuje skrývaný chtíč.

„Avo, já si tě беру a ty mi v tom nebudeš bránit stupidními požadavky.“ Stahuje mě k sobě, pečetí naše rty a se smrtelně vážnou odhodlaností se mi vkrádá do úst. Nezkouším odolat a vlastně ani nechci. Tohle by mohla být tvrdost, na kterou čekám.

Setrvává v polibku a zároveň se posouvá výš a proniká do mě. Moje nohy se mu přirozeně obtočí kolem pasu a zaklesnou se za kotníky, takže se do sebe zaklíníme ještě víc.

„Ach ježíši,“ zalapá po dechu. „Zatraceně dokonalé.“

Má pravdu, je to dokonalé. Hlavou mi bleskne, že je to dokonalost bezbariérového milování. Tělo na tělo. Jenom já a on. Vzdychám mu do kůže na rameni a zatínám mu nehty do nadloktí.

„Hýbej se,“ žádám ho. „Prosím, hýbej se.“

„Všechno má svůj čas. Jenom mě chvíli nech, ať si tě vychutnám.“ Bere mě za ruce a dává si je okolo krku, kde mu přirozeně zaplétám prsty do vlasů a lehce za ně tahám. Pak mi velkýma rukama přejeđe od prsou až k pasu. Drží mě, abych byla v klidu. Jediný zvuk, kterým se plní prostor kolem nás, je náš napjatý dech. Je těžký a dychtivý.

Stiskne mě pevněji a s táhlým vzdychnutím mě zvedá a zase pomalu spouští zpátky na sebe. Samým blahem se mi zavírají oči, snažím se popadnout dech. Stahuju ruce z jeho vlasů, abych si je mohla opřít o pevnou hřejivou hruď. Žasnu nad jeho tvrdými, perfektně vymodelovanými provazci svalů, které křičí – *dotkni se nás*, přímo žadoní, abych si sáhla na jeho bezvadné tělo. Mé nenasytné ruce hnětou a hladí jeho prsní svaly, zatímco on mě pomalu a precizně zvedá a tlačí zpátky.

„Nesnaž se mi tvrdit, že to není příjemné,“ zabrouká. „Neříkej, že to tak nemá být.“ Opíše svými boky kroužek. „Nikdy.“

„Neudělej se ve mně.“ Možná jsem oslněná jeho mocí, část mého já si je však stále vědoma toho, co dělám.

„Neraď mi, co mám dělat s tvým tělem, Avo. Líbej mě.“

Jeho smyslná slova a vliv, který nade mnou má, mě zaslepují. Mé tělo mu odmítá cokoliv odepřít. Vládne mi a dobře to ví. Moje rty se vrací k jeho ústům a tělo se k němu samo tiskne –